

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.

6

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ο κακός Τζάκ Άρν και ή κεφάτη μαμζέλ Μπουμπού φέρνουν στον Γκαούρ τό γράμμα του Ταρζάν.

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ
ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΖΗΤΙΑΝΟΥ

Του ΝΙΚΟΥ ΡΟΥΤΣΟΥ

Νύχτα, αφέγγαρη, σκοτεινή... Βρισκόμαστε σε μία από-
μερη συνοικία του Παρισιού.

Στά πέτρινα σκαλοπάτια έ-
νός έρημου, άκατοίκητου σπι-
τιού κάθεται ένας πολύ γέ-
ρος, κουρελιασμένος και θρω-
μερός ζητιάνος. Μπροστά στά

πόδια του χάσκει, τοποθετημέ-
νη ανάσκελα, μία προϊστορική
τραγιάσκα. Καί μέσα σ' αυ-
τήν, πεταγμένα απ' τούς πο-
νόψυχους διαβάτες, μερικά μι-
κρά μεταλλικά κέρματα.

Ο γεροζητιάνος φαίνεται
χλωμός σαν πεθαμένος. Τά μά-

τια του είναι μισοκλεισμένα κι' ή ανάσα του θαρρειά. Πού και πού ξεφεύγει απ' τὸ λαρύγκι του ένας σιγανὸς ρόγχος πὸ μοιάζει σὰν ψυχorrάγημα. Σίγουρα ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς ἄνθρωπος περνάει τὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς του.

Μιά φανταχτερὰ ντυμένη καὶ πρόσχαρη γυναῖκα ὡς 45 χρόνων, πὸ μοιάζει σὰν γεροντοκόρη, περνάει σφυρίζοντας εὐθυμὰ κάποιο χαρούμενο παληὸ σκοπὸ. Βλέπει ὁμως τὴν τραγιάσκα τοῦ ζητιάνου καὶ κοντοστέκεται. Ὑστερα ἀνοίγει τὸ τσαντάκι τῆς, μουρμουρίζοντας:

— Μάλιστα! Ἀλλὰ ἓνα σέντς μονάχα! Παραπάνω δὲν ἔχω. Ἀς εἶναι καλὰ ὁ ἀνηψιὸς μου πὸ ξετινάζει κάθε πρωτὶ τὸ τσαντάκι μου!...

Δὲν προφταίνει ὁμως νὰ διαλέξει τὸ κέρμα πὸ θὰ ρίξη στὴν τραγιάσκα, ὅταν στ' αὐτιά τῆς φτάνει ἀδύναμη καὶ θραχνὴ ἢ φωνὴ τοῦ γεροζητιάνου:

— Πεθαίνω!... Πεθαίνω, κυρία μου!

Ἡ εὐθυμὴ γεροντοκόρη τὸν διορθώνει:

— Δεσποινίς, παρακαλῶ! Καὶ ἐπάνω στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας μου, μάλιστα!...

Τὴν ἴδια ὁμως στιγμὴ ὁ σκελετωμένος κι' ἀνήμερος γέροντας γέρνει θαρὺς πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ σωριάζεται κάτω, μένοντας ἀκίνητος.

Ἡ παράξενη γυναῖκα τὸν μαλώνει:

— Καλέ, τώρα θρῆκες νὰ πεθάνης, χριστιανέ μου; Τώρα

πὸ θὰ σοῦδινα ἓνα σέντς νά... λύσης τὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς σου;

Ξανακλείνει ἀμέσως τὴν τσάντα τῆς καὶ σκυθώντας καταφέρνει μὲ κόπο ν' ἀνασηκώσῃ τὸ γέροντα καὶ νὰ στυλώσῃ τὴ ράχι τοῦ στὸν τοῖχο.

— Ἐλα, μπάρμπα Γέρο, τοῦ λέει, κι' ἄσε τ' ἄστεϊα. Ἀμα θέλῃς νὰ πεθάνης, νὰ πᾶς στὸ σπίτι σου, σὰν ἄνθρωπος... Κι' ὄχι νὰ τὰ κακαρώνῃς ἐδῶ καὶ νὰ μᾶς θάξῃς σὲ μπελάδες!...

Ὅμως ὁ γέρος ξεψυχάει... Ἦταν πὸ ἦταν τοῦ θανάτου, μὰ μὲ τὸ πέσιμο — πρὶν λίγες στιγμὲς — ἔχει χτυπήσει πολὺ σοβαρὰ στὸ μέτωπο. Μιὰ μεγάλη πληγὴ χάσκει σ' αὐτὸ πὸ τρέχει κόκκινο ἀχνιστὸ αἷμα!...

Ἡ γεροντοκόρη τὸν συμποναί:

— Ἐκανε «θαθὰ» τὸ τσαμενούλι μου! Θὰ τὸ κάνω «μάκια» ἐγὼ νὰ τοῦ περάσῃ!

Ὁ γεροζητιάνος στὶς τελευταῖες στιγμὲς τοῦ καθὼς θρίσκεται, τὴν ἀκούει κι' ἓνα ἀδιόρατο χαμόγελο καλωσύνης διαγράφεται στὰ μελανιασμένα χεῖλιά του... Ὑστερα, σὰν σὲ μιὰ τελευταῖα ἀναλαμπὴ ζωῆς, ἀνασηκώνει τὰ θολὰ μάτια του καὶ ψιθυρίζει ξεψυχισμένα:

— Σ' εὐχαριστῶ, καλὴ μου, κυρία...

Ἡ γεροντοκόρη πάλι τὸν διακόπτει:

— Δεσποινίς, δὲν εἶπαμε μπάρμπα; Πάλι θὰ τὰ ξαναλέμε;

Ὁ ἐτοιμοθάνατος γέροντας

Ὁ Γκαούρ φέρνει τὸ φάκελλο στὰ ρουθούνια του καὶ ἀποφαίνεται :

— Ὅχι. Τὸ γράμμα αὐτὸ δὲν μυρίζει... Ταρζάν.

ὁμως συνεχίζει σὰ νὰ μὴ τὴν ἄκουσε:

— Νοιώθω πὼς σὲ λίγες στιγμές θὰ πεθάνω!...

— Δὲν θαυρέσαι... Ὑγεία νὰ ὑπάρχει, τοῦ λέει. Ὅλοι μιὰ μέρα τῶν ἡμερῶν θὰ πεθάνουμε!...

Ὁ γεροζητιάνος φαίνεται πὼς θιάζεται νὰ τῆς πῇ αὐτὸ πού θέλει. Φοβᾶται ἴσως πὼς δὲν θὰ προλάβῃ. Καὶ τῆς δηλώνει:

— Ἐγὼ ποῦ με βλέπεις εἶμαι ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου!...

Ἡ γυναῖκα ρίχνει μιὰ ματιά στὰ κουρελιασμένα καὶ θρωμερὰ ρούχα του κι' ἀποκρίνεται:

— Αὐτὸ τὸ βλέπω!... Σοὺ τρέχουνε τὰ λεφτὰ ἀπὸ τὰ μπατζάκια! Λοιπὸν, λοιπὸν:

— Μιὰ λοιπὸν κι' ἡ τύχη θέλησε νὰ παρασταθῇ στίς τελευταῖες μου στιγμές, θὰ χαρί-

σω σέ σένα όλόκληρο τὸν ἀτίμητο θησαυρό μου!...

— Τότε νὰ πεταχτῶ νὰ φέρω πέντ' - ἕξη φορηγὰ αὐτοκίνητα νὰ τὸν πάρω, τοῦ λέει μ' ἐνδιαφέρον ἡ γεροντοκόρη.

Ὁ ζητιάνος φαίνεται πὺς δὲν ἀκούει πιά. Γιατὶ συνεχίζει χωρὶς νὰ διακόψῃ :

— Ἐγὼ εἶμαι γέρος πιά καὶ δὲν ἔχω κουράγιο! Ἐσὺ ὅμως νὰ θρῆς ἕναν ἄνδρα γιὰ νὰ σέ προστατεύῃ καὶ νὰ πᾶς νὰ τὸν ἀνακαλύψῃς καὶ νὰ τὸν πάρῃς... Θὰ γίνῃς ἡ πιὸ πλούσια γυναῖκα τοῦ κόσμου!...

Ὁ Γέροντας βγάζει ἀργὰ ἀπ' τὸν κόρφο του ἕναν θρωμερό καὶ τσαλακωμένο φάκελλο καὶ τῆς τὸν δίνει:

— Νά: αὕτῃ εἶναι ἡ μεγάλη περιουσία μου!... Ἄνοιξε τὸ φάκελλο καὶ θὰ δῇς πὺς δὲν λέω ψέματα!... Ἐγὼ πού σοῦ μιλᾶω ἤμουν κάποτε ὁ μεγαλύτερος λαθρέμπορος τῆς Ἀφρικῆς!... Ἐγὼ κάνει πολλὰ καὶ μεγάλα ἐγκλήματα γιὰ νὰ μαζέψω αὐτὸ τὸ θησαυρό!..

Καὶ προσθέτει πολὺ σιγὰ καὶ ξεφυχισμένα:

— Ὁ Θεὸς ἂς μὲ συχωρέσῃ!

Ἦστερα γέρνει τὸ κεφάλι του στὰ πλαγία καὶ βγάζοντας ἕναν παράξενο ρόγχο μένει νεκρός.

Ἡ ἀγνωστὴ γυναῖκα τὸν κυττάξῃ γιὰ λίγο χαμένα, κρατώντας στὸ χέρι τὸν θρωμικο καὶ τσαλακωμένο φάκελλο. Ἦστερα μουρμουρίζει:

— Ὡστε λαθρέμπορος μοῦ ἦσουν, ἔ; Ἀσείντε λοιπὸν τώρα νὰ κάνῃς λαθρεμπόριο στήν... Κόλασι!...

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ

Ἐχουν περάσει δυὸ ὁλόκληροι μῆνες ἀπὸ τὴν παραπάνω σκηνὴ καὶ θρискόμαστε τώρα στὴ Ζούγκλα.

Εἶναι πρωτὶ κι' ὁ ἥλιος δὲν ἔχει ξεπεταχτῇ ἀκόμα πίσω ἀπὸ τὰ μακρυὰ γαλάζια βουνά...

Ἐνας νέος ἄντρας, ὡς εἰκοσιπέντε χρόνων, κωμικὰ χοντρός μὲ μπρογούλια καὶ κοιλιές, καὶ μιὰ μεσόκοπη ξερακιανὴ κι' ἄσχημη γυναῖκα παραμονεύουν κρυμμένοι ἀνάμεσα σὲ δυὸ θράχια, κάτω στοὺς πρόποδες τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ. Ψηλά στὴν κορφὴ του, ὅπως ξέρουμε, θρίσκεται ἡ σπηλιά πού ζεῖ ὁ μελαψὸς γίγαντας καὶ ὑπέροχος Ἕλληνας Γκαούρ.

Κάθε τόσο ρίχνουν πρὸς τὰ ἐπάνω ἀνήσυχες ματιές προσμονῆς. Καὶ νά: Ξαφνικά, τὸ ζωρμένο πρόσωπο τῆς ἀδύνατης γυναίκας, φωτίζεται παρὰ ξένα. Σίγουρα κατὶ θάχη πάρει τὸ μάτι της.

— Κύτταξε Τζάκ! λέει στὸ νέο πού θρίσκεται πλάι της. Ἐνας μελαχροινὸς μαντράχας μού φαίνεται πὺς κατεβαίνει τὰ θράχια. Λὲς νᾶναι τοῦ λόγου του;

— Ναὶ θεία, Μπουμπού, ψιθυρίζει ἐκεῖνος. Καὶ τὸ κακὸ κι' ἐγκληματικὸ πρόσωπό του παίρνει ἐκφρασι χαρᾶς.

— Ὡστε ὁ λεγόμενος εἶναι λοιπὸν; ξαναλέει ἡ γεροντοκόρη.

— Ναι, ξαναλαμβάνει ὁ

χοντρός νέος. Μά τὸ καλὸ ποῦ σοῦ θέλω θεία, κρύφου καλύτερα. "Αν σὲ πάρῃ τὸ μάτι του, χάθηκες!...

"Ἡ ἄσχημη μεσόκοπη διαμαρτύρεται:

— Τί λές καλέ!... Τὸ πολὺ πολὺ μόλις μὲ ἀντικρύσῃ νὰ πάθῃ συγκοπὴ μυαλοῦ καὶ νὰ μὲ ζητήσῃ εἰς γάμον!

Οἱ δυὸ ἀγνωστοὶ μένουν γιὰ λίγο ἀκίνητοι κρατῶντες καὶ τὴν ἀναπνοὴ τοὺς ἀκόμα.

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς ἔνας πανώριος μελαψὸς γίγαντας, πηδῶντας σὰν τσακάλι τὰ θράχια, φθάνει κάτω. Λίγο πιὸ πέρα ἀπ' τὸ σημεῖο ποῦ θρίσκονται οἱ δυὸ λευκοί.

"Ὁ κρυμμένος νέος ἄντρας, τὸν κυττάζει μὲ δέος καὶ ψιθυρίζει χαμένα:

— Ὁ Γκαούρ!...

Κι' ἐξηγεῖ πολὺ σιγὰ στὴ θεία του:

— "Ἐτσι κάθε πρωτὶ ὁ μαῦρος αὐτὸς δαίμονας κατεβαίνει ἀπ' τὴ σπηλιά του καὶ πηγαίνει νὰ χορτάσῃ μὲ καρπούς καὶ γλυκόχυμα φρούτα.

— Θὰ κάνῃ δίαίτα ὁ καημένος, μουρμουρίζει ἡ ἀδύνατη γυναῖκα. Μπορεῖ νάχῃ πῆσι, ὁ φουκαρᾶς!

"Ὁ Γκαούρ προχωρεῖ ἀργὰ καὶ περνάει τώρα ἀπὸ μπροστά τους.

"Ἡ στεγνὴ καὶ κοκκαλιάρα γεροντοκόρη μὲ τὸ ζαρωμένο καὶ κωμικὸ πρόσωπο κυττάζει μὲ θαυμασμό τὴν ὑπέροχη κορμοστασιά τοῦ Γκαούρ καὶ ψιθυρίζει:

— Ὁ μὲν ντιέ ντέ Παρί! Μοῦρλια εἶναι τὸ πουλάκι μου!

Φτοῦ του νὰ μὴν ἀθασκαθῇ!..

"Ὁ μελαψὸς γίγαντας προσπερνάει χωρὶς νὰ τοὺς δῇ καὶ σὲ λίγο χάνεται πίσω ἀπ' τὴν πυκνὴ κι' ἄγρια θλάσθησι τῆς Ζούγκλας.

"Ὁ νέος μὲ τὴν ἐγκληματικὴ φυσιογνωμία μουρμουρίζει:

— Τώρα εἶμαστε λεύθεροι, θεία Μπουμπού, ν' ἀνέβουμε στὴν ψηλὴ κορφή τοῦ πέτρινου βουνοῦ...

"Ἐκεῖνη, σηκώνει τὸ κεφάλι της, ἀναμετράει τὸ φοβερό ὕψος καὶ ἀναστενάζει:

— Δὲν ἔβαζε ὁ εὐλογημένος κανένα ἀσανσέρ!... Σαλιγκάρι εἶμαι νὰ σκαρφαλώσω ἐκεῖ πάνω!;

"Ὁ ἀνηψιὸς της ὁμῶς φαίνεται θιασιστικός.

— Πάμε θεία Μπουμπού, τῆς λέει καὶ τὸ πρόσωπό του ἀγριεύει. Πρέπει νὰ τελειώσουμε προτοῦ γυρίσῃ ὁ ἀγριάνθρωπος... Καλὰ καὶ σώναι ἦθελες νὰ κουβαληθῇς μαζί μου στὴ Ζούγκλα. Τώρα λοιπὸν νὰ κάνῃς ὅ,τι σὲ διατάζω...

— "Ἀμ' τί μονάχο ἤθελες νὰ σ' ἀφήσω νάρθῃς σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν ἄγριο τόπο; Κι' ἂν μοῦ κρυολογοῦσες; "Αν σὲ δάγκωνε καμμιὰ σαρανταποδαροῦσα;

"Ὁ κακὸς νέος τὴν ἀρπάζει ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ τὴν τραβάει θάναυσα μαζί του. "Ἐτσι ἀρχίζουν νὰ σκαρφαλώνουν...

"Ἀπτόμα καὶ τρομακτικὰ εἶναι τὰ θράχια! Καὶ τὸ θάραθρο κάτω ἀπ' τὰ πόδια τους ὅλο καὶ γίνεται μεγαλύτερο!..

"Ὁ χοντρός ἔχει στὴ ζώνη του μεγάλον πιστόλι. "Ἡ γερον-

τοκόρη έχει στ' αὐτί της ἕνα κόκκινο λουλούδι. Κι' οἱ δυὸ ὅμως στὶς πλάτες τους ἔχουν ζωστή ἀπὸ ἕναν παραῤενο σάκκο. Εἶναι κατὶ σάκκοι ποὺ μοιάζουν μὲ τετράγωνα σκούρα μαξιλάρια.

Καὶ τὸ ἀφάνταστα ἐπικίνδυνο σκαρφάλωμα συνεχίζεται μέχρι ποὺ κάποτε καταφέρνουν νὰ φτάσουν στὴν κορφή...

Μπροστά τους τώρα χάσκει τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς τοῦ Γκαοὺρ. Μπαίνουν μέσα, δειλά-δειλά, καὶ προχωροῦν στὸ θάθος της. Ὁ νέος νοιώθει ἕνα παράῤενο δέος ποὺ βρίσκεται στὸ ἄντρο τοῦ πιδ τρομεροῦ ἀνθρώπου τῆς Ζούγκλας. Ποὺ ἡ φοβερὴ κραυγὴ του κάνει τὰ θεριά νὰ τρέμουν. Ποὺ καὶ τὰ λιοντάρια παραμερίζουν στὸ διάβα του...

Μὰ ἡ γεροντοκόρη συμποναίει τὸ μελαψὸ γίγαντα:

— Κρίμας τὸ παιδί, μур-μουρίζει. Σ' αὐτὴ τὴν τρώγλη κάθετα; Καλὲ χάθηκε νὰ νοικιάση ἕνα... δωμάτιο τῆς προκοπῆς;

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΤΑΦΘΑΝΕΙ

Ὁ χοντρός θγάζει ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα παλὸ φθαρμένο χασιτί. Τὸ ξεδιπλώνει καὶ πλησιάζοντας πρὸς τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς, τὸ κυττάζει λαίμαργα. "Υστερα, ρίχνει ἐρευνητικὲς ματιὲς στὸ ἑσωτερικὸ τῆς σπηλιάς καὶ προσανατολίζεται. Τέλος, προχωρεῖ στὸ θάθος ἀριστερά, μετρῶντας ψιθυριστὰ τὰ βήματά του καὶ σταματᾷ στὸ τεσσαρακοστὸ

τρίτο βῆμα, πλάι σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα.

— Ἐδῶ πρέπει νᾶναι, λέει στὴ θεία του ποὺ στοῦ μεταξύ ἔχει φθάσει κοντά του.

Ἐκεῖνη ἀναμετράει μὲ μιὰ ματιά της τὸν ὄγκο τῆς πέτρας καὶ ἀποφαίνεται σοβαρά:

— Ἀμα τὴ σηκώσης, νὰ μοῦ... τηλεγραφήσης!

— Δίκηο ἔχεις, θεία, μур-μουρίζει ὁ νέος. Εἶναι πολὺ μεγάλη καὶ βαρειά γιὰ τὰ χέρια μας... Ἀς προσπαθήσουμε ὅμως. Μπορεῖ, σιγά-σιγά, νὰ καταφέρουμε κάτι... Ἔστω καὶ νὰ τὴ μετακινήσουμε λίγο γιὰ νὰ δοῦμε ἀπὸ κάτω... Ἐμπρὸς λοιπόν, βοήθησε κι' ἐσύ!...

Κι' οἱ δυὸ τώρα μαζί, σπρῶχνουν μὲ ὅλη τους τὴ δύναμι τὸ βράχο... Ὅσο ὅμως κι' ἂν πασχίζουν, τίποτα δὲν καταφέρνουν.

Μιὰ ὀλόκληρη ὥρα περνάει κι' ὁ ἰδρώτας τρέχει ποτάμι ἀπὸ πάνω τους. Μὰ δὲν ἔχουν μετακινήσει τὴ μεγάλη πέτρα οὔτε ἕναν πόνοτο.

Ἡ αἰσιόδοξη γεροντοκόρη δίνει κουράγιο στὸν ἀνηψιὸ της:

— Σιγά-σιγά Τζάκ καὶ μὴν ἀπελπίζεσαι... Νέος εἶσαι ἀκόμα!... Ἐχεις χρόνια μπροστά σου!

Ὁ χοντρός μὲ τὸ ἐγκληματικὸ πρόσωπο μур-μουρίζει ἐνοχλημένος:

— Αὐτὸ τὸ ἡλίθιο κέφι σου, θεία, πολὺ μ' ἐκνευρίζει. Ἔτσι μούρχεται νὰ σὲ ἀρπάξω ἀπ' τὰ μαλλιά, νὰ σὲ θγάλω ἀπ' τὴ σπηλιά καὶ νὰ σὲ γκρεμοτσακίσω στὸ θάραθρο!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας δένει τὸν Τζάκ γερά στὸ δέντρο. Μὰ σὰν κἀνὴ νὰ φύγῃ...

— Ἀμ' δὲν θὰ πάθω τίποτα, τοῦ ἀποκρίνεται μὲ θεβαιότητα. Ἄς εἶναι καλὰ ὁ ἀδελφός μου ὁ ἀεροπόρος! Ἀμέ!;

Ὁ ἀνηψιὸς ἔχει γίνεῖ ἔξω φρενῶν :

— Ξεχνᾷς λοιπὸν πῶς ὁ Γκαοῦρ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ γυρίσῃ;

— Καὶ σὺ ξεχνᾷς τὸ γράμμα πού θὰ τοῦ δώσης; τοῦ ἀποκρίνεται ἐρωτηματικά ἡ γεροντοκόρη.

...
Ἔχουν περάσει τώρα δυὸ ὁ-

λόκληρες ὥρες κι' ἡ θαρεῖα πέτρα οὔτε δυὸ πόντους δὲν ἔχει μετακινηθῇ ἀπ' τῆ θέσι της.

Ξαφνικὰ ὅμως ἄργὸ καὶ βαρὺ ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ ἀκούγεται νὰ πλησιάζῃ στὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς. Ὁ νέος τραβάει τρομοκρατημένος τὴ γεροντοκόρη νὰ ὀγοῦν ἔξω. Μὰ δὲν προφταίνουν. Σὲ λίγες στιγμές ἀντικρύζουν νὰ παρουσιάζεται στὸ ἀνοιγμα ὁ μελαψὸς γίγαντας τῆς Ζούγκλας. Ὁ τρομερὸς Γκαοῦρ!...

Κυττάζει μὲ ἀπορίαν τοὺς

δυο ξένους που θρίακονται
στή σπηλιά του και ρωτάει :

— Ποιοι είσαστ' εσείς; Τι
ζητάτε εδώ;

— Η γεροντοκόρη αντί ν' ά-
ποκριθί, τόν ρωτάει:

— 'Ο κύριος, παρακαλώ;

— 'Ο Γκαούρ είναι, της ψι-
θυρίζει σιγά ο χοντρός.

— Μπορεί νά είναι, του ά-
ποκρίνεται. Μά δέν μάς σύ-
στησε κανένας!

Και ξαναγουρίζοντας στον
γίγαντα, προσθέτει κάνοντας
θαυειά υπόκλιση:

— Χαίρω πολύ, μεσιέ Γκα-
ούρ! Του λόγου μου είμαι ή
μαμζέλ Μπουμπού, θά έχετε
άκουστά! 'Ετών 29, άν δέν
τό προσέξατε!...Κι' άπ' έδω ό
άγαπητός άνηψός μου Τζάκ
'Αρόν! Παιδί μάλαμα, που
τρομάρα νά τουρβή!...

ΠΤΩΣΙ ΣΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ

'Ο νέος την παραμερίζει κι'
έξηγει στον γίγαντα:

— 'Ανεθήκαμε τό τρομερό
αυτό θουνό για νά σέ συναν-
τήσουμε, Γκαούρ. Είναι μιá
σοβαρή υπόθεση!...

— Η μαμζέλ Μπουμπού πετά-
γεται πάλι :

— Καλέ τί κακός ποδναι ό
κόσμος, μεσιέ Γκαουράκο
μου!... "Όλοι μάς λέγανε πώς
είσαι ένας κακομούτσουνος
και άγριάνθρωπος!... 'Εγώ ό-
μως σέ θρίσκα ήμερο και ό-
μορφούλικο!...

— 'Ο Γκαούρ δυσανασχετεί:

— 'Επί τέλους! Θά μου πη-
τε γιατί άνεθήκατε στη σπη-
λιά μου; Θά μου πήτε τί θέ-

λέτε;

— Τρέμοντας από φόβο, ό
Τζάκ του άποκρίνεται:

— 'Ηρθαμε νά σοϋ φέρουμε
ένα... ένα γράμμα. 'Από τόν...
άπό τόν...

— 'Από τόν Ταρζάν, πετά-
γεται ή Γεροντοκόρη!...

— 'Ο Γκαούρ δέν καταλαβαί-
νει :

— Γράμμα; Τι θά πη γράμ-
μα; ρωτάει.

— Η μαμζέλ Μπουμπού του έ-
ξηγει :

— Γράμμα, παιδί μου, είναι
σά νά ποϋμε ένα γράμμα που
έχει επάνω γράμματα... "Αμα
ξέρεις γράμματα, διαβάξεις
τό γράμμα και μαθαίνεις τί
γράφουν τά γράμματα ποδ-
ναι γραμμένα στο γράμμα.
Καταλαμβάνετε;

— 'Ο Τζάκ θγάζει άπ' την
τσέπη του τό γράμμα και του
τό δείχνει:

— Μ' αυτό τό χαρτί σοϋ μι-
λάει ό Ταρζάν! του έξηγει.

— 'Ο Γκαούρ άρπάζει τό χαρ-
τί με λαχτάρα, τό φέρνει στ'
αυτί του κι' άφουγγράζεται.

— Δέν άκούω νά μου μιλάη
ό Ταρζάν, μουρμουρίζει με ά-
πογοήτευσι.

— Θά σάς διέκοψε τό Τηλε-
φωνικό Κέντρο, του λέει ή
μαμζέλ Μπουμπού και ξεκαρ-
δίζεται στα γέλια!

— Καλέ διάθασέ το, χρι-
στιανέ μου, του φωνάζει. Τη-
λέφωνο είναι και τό θάζεις στ'
αυτί σου; Πολύ θλάξ είσαι,
μέ τό συμπάθειο!

— 'Ο χοντρός νέος παίρνει άπ'
τά χέρια του γίγαντα τό
γράμμα.

— Τὰ γράμματα δὲν τὰ ἀκοῦνε, τοῦ λέει. Τὰ γράμματα τὰ διαβάζουνε... Μὰ ἐσὺ δὲν θὰ ξέρης... Θὰ στὸ διαβάσω λοιπὸν ἐγώ. "Ἐτσι θ' ἀκούσης τί σοῦ λέει ὁ Ταρζάν.

Κι' ἀρχίζει ἀμέσως νὰ διαβάξῃ:

«Δειλὲ Γκαοῦρ!.. "Ἀμα καμμιά φορὰ θαρεθῆς τῇ ζωῇ σου καὶ θέλεις νὰ πεθάνης, ἔλα στὴ σπηλιά μου νὰ με θρῆς. Ὁ παντοτεινὸς "Ἀργονταὺς τῆς Ζούγκλας. ΤΑΡΖΑΝ»

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ποὺ ἀκούει τὰ προσβλητικὰ λόγια μένει γιὰ λίγες στιγμὲς θαθεῖα συλλογισμένος. "Ὑστερα, ξαναπαίρνει τὸ γράμμα καὶ ρωτᾷ:

— Ποιὸς τὰ ἔγραψε αὐτά;

— Ὁ Ταρζάν.

— "Ἐπιασε ὁ Ταρζάν τοῦτο τὸ χαρτί μὲ τὰ χέρια του;

— Naί... θέβαια...

Ὁ Γκαοῦρ φέρνει τώρα γρήγορα τὸ γράμμα στὰ ρουθούνια του καὶ τὸ μυρίζεται κάμποσες φορές. "Ὑστερα τὸ πετάει μὲ θυμό.

— Ἀργήσαμε νὰ τοῦ τὸ φέρουμε καὶ θὰ ξύνισε, μουρμουρίζει ἡ μαμζέλ Μπουμπού.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας φωνάζει ἄγρια:

— Τὸ γράμμα αὐτὸ δὲν μυρίζει Ταρζάν! Ψέματα μοῦ λέτε. "Ἀν ὁ Ταρζάν τὸ εἶχε πιάσει στὰ χέρια του θὰ τὸ καταλάβαινα!...

Ὁ Τζάκ μένει ἀναυδός! Μὰ ἡ κωμικὴ γεροντοκόρη δὲν χάνει τὸ κέφι της:

— Καλὸ τὸ γράμμα σου, ἀνιψιέ μου, μὰ τοῦ λείπει τὸ ἄ-

ρωμα. "Ἐπρεπε νὰ τοῦ ρίξης λίγο «ἑσάνς Ταρζανέ», χά, χά, χά!...

Ὁ Γκαοῦρ οὐρλιάζει τώρα: — Τὸ κάνετε αὐτὸ γιὰ νὰ μᾶς θάλετε νὰ σκοτωθοῦμε!.. Μὰ ἔννοια σας καὶ θὰ καλοπεράσετε μαζί μου!...

Καὶ λέγοντας αὐτά, ἀπλώνει τίς ἀτσαλένιες χεροῦκλες του γιὰ νὰ τοὺς ἀρπάξῃ...

Μὰ δὲν προφταίνει. Γιατὶ τρομαγμένοι οἱ δυὸ λευκοὶ πεδοῦν γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπ' τὴ θεόρατη κορφή ποὺ θρίσκονται. Καὶ τὰ κορμιά τους γκρεμοσακίζονται στὸ τρομακτικὸ βάθος!...

Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια τοῦ Γκαοῦρ ἀνοίγουν διάπλατα!... Ποτὲ δὲν μπορούσε νὰ φανταστῇ πὼς θὰ κάναν μιὰ τόσο μεγάλῃ παραφροσύνῃ!

— Τρελλοί! μουρμουρίζει. Χίλια κομμάτια θὰ γίνῃ ὁ καθένας σας ὅταν χτυπήσετε κάτω!...

"Ὑστερα, σὰ νὰ νοιώθῃ τύψι συνειδήσεως, μονολογεῖ:

— Ἐγὼ φταίω!.. Ἐγὼ τοὺς σκότωσα!... "Ἀν δὲν ἄπλωνα τὰ χέρια μου νὰ τοὺς πιάσω, δὲν θά...

Δὲν προφταίνει ὁμως νὰ τελειώσῃ τὴ σκέψι του, ὅταν ξαφνικὸ φτερούγισμ' μεγάλου πουλιοῦ φτάνει στ' αὐτιά του.

ΤΡΕΙΣ ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΙ

"Ἀς ἀφήσουμε τώρα γιὰ λίγο τὸν "Ἑλληνα Γκαοῦρ στὴν κορφή τοῦ θεόρατου βουνοῦ του κι' ἄς μεταφερθοῦμε μὲ τὴ φαντασία μᾶς τὴν ἐπόμενη

μέρα, πάλι πρωί, έξω απ' τη σπηλιά του Ταρζάν.

Ο ήλιος δέν έχει ξεπεταχτή ακόμα πίσω απ' το γαλάζιο θουνό της Ανατολής, δταν ό "Αρχοντας της Ζούγκλας ξυπνάει ξαφνιασμένος από δυνατός και άγριες φωνές κορακιού.

— Κρά, κράαααα... Κρά, κράααααα!...

Ο Ταρζάν πετάγεται έξω απ' τη σπηλιά, σηκώνει τó κεφάλι του και ψάχνει περίεργος... Μά τó κοράκι δέν φαίνεται πουθενά. Έξακολουθοούν όμως ν' ακούγονται οί φωνές του. Κάπου εκεί κοντά θά βρίσκειται. Μά ή πυκνή άγρια θλάστησι τó κρύβει.

Ξαφνικά, τρεις γρήγοροι πυροβολισμοί ταραζουν την πρωινή ήσυχία της έρημης περιοχής. Καί ταυτόχρονα σχεδόν ξεπετάγεται από κάποιο κοντινό ξέφωτο ένα μεγάλο μαύρο κοράκι. Πετάει άτσαλα σά νά τρικλίζει στον άέρα, θγάζοντας τώρα όχι άγρια πιά, μά τρομαγμένα και πονεμένα κραξίματα!... Καί φτερουγίζει όσο μπορεί πιό γρήγορα σά νά θέλη νά σωθή από κάποιον μεγάλο κίνδυνο.

"Ετσι, ώσπου νά φτάση πάνω απ' τó σημείο πού βρίσκεται ή σπηλιά του Ταρζάν, έχει χάσει, σιγά-σιγά, τις δυνάμεις του. Ταλαντεύεται για λίγο στον άέρα, μέχρι πού σωριάζεται βαρύ κάτω στο χορταριασμένο χώμα.

Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας τó σηκώνει και τó εξετάζει. Είναι ζωντανό ακόμα. Φαίνε-

ται όμως νά πονάη πολύ. "Εχει ένα μεγάλο τραύμα στη θάσι της μιάς του φτερούγας πού τρέχει αίμα.

Ο Ταρζάν τó αναγνωρίζει :
— Μπά!... "Ωστε έσύ είσαι, φιλαράκο μου!... "Εσύ πού κάποτε μέ χτυπούσες για νά μέ σκοτώσης!... Στó κεφάλι μου έχω ακόμα τά σημάδια απ' τó ράμφος σου!... Θά έπρεπε νά σέ πνίξω... Μά τώρα είσαι πληγωμένο κι άδύναμο!... Σέ λυπάμαι...

Ξαφνικά όμως κάτι θυμάται. Καί μπαίνοντας διαστικός στη σπηλιά, αφήνει σέ μιά γωνιά τó ανήμπορο κοράκι. "Υστερα ξαναβγαίνει γρήγορα έξω και προχωρεί τρέχοντας κατά τó σημείο πού είχαν άκουστή οί πυροβολισμοί...

Καί δέν άργεί νά φτάση κοντά σ' έναν λευκό νέο και χοντρό άντρα πού στη ζώνη του κρέμεται ένα μεγάλο πιστόλι.

Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας προσέχει πώς τó κεφάλι του είναι καταματωμένο και απ' τις συσπάσεις τού προσώπου του φαίνεται πώς πονάει πολύ.

— Ποιός εισ' έσύ; τόν ρωτάει.

Ο άγνωστος μέ την έγκληματική φυσιογνωμία τού αποκρίνεται τρέμοντας :

— Μέ λένε Τζάκ "Αρόν... Είμαι Γάλλος από τó Παρίσι. "Ηρθα έδω στη Ζούγκλα μαζί με τή θεία μου Μπουμπού "Αρόν!... Μελετάμε τά έντομα και τά φυτά της Ζούγκλας!... "Αμα γυρίσουμε στην πατρίδα θά γράψουμε ένα μεγάλο βι-

Θλίβ....

— Ο Ταρζάν τὸν ξαναρωτάει :
— Πῶς θρέθηκες ἐδῶ, κον-
τὰ στὴ σπηλιά μου;

— Θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀμέσως,
μόνο πέσ' μου, σὲ παρακαλῶ,
ἐσὺ εἶσαι ὁ Ταρζάν, ὁ Ἀρχον-
τας τῆς Ζούγκλας;

— Ναί, ἐγώ... Ἀλλά πῶς
θρέθηκες κοντὰ στὴ σπηλιά
μου;

— Ἕνας μελαψὸς ἀγριάν-
θρωπος μ' ἔστειλε νὰ σὲ θρῶ,
Ταρζάν... Ἕνας ποῦ οὐρλιά-
ζει σὰν λυσσασμένους θρυκό-
λακας...

— Ὁ Γκαοῦρ; ρωτάει μὲ
μῖσος ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας.

— Ναί, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ
χοντρός νέος. Ἔτσι ἄκουσα νὰ
τὸν λένε οἱ μαῦροι ἰθαγενεῖς.
Ἐμεῖς δὲν τοῦ ἔχουμε κάνει
ἰανένα κακό. Ὅμως αὐτὸς
μᾶς μοσεῖ θανάσιμα...

— Γιατί; ρωτάει ξερὰ ὁ Ταρ-
ζάν.

— Γιατὶ νομίζει πῶς εἶμα-
στε κατάσκοποι δικοί σου...
Σκαρφαλώσαμε πάνω στὸ
βουνό του, ψάχνοντας γιὰ σπά-
νιες πεταλούδες, κι' αὐτὸς
φαντάστηκε πῶς μᾶς ἔστειλες
ἐσὺ γιὰ νὰ τὸν δολοφονήσου-
με... Χύθηκε λοιπὸν καὶ μᾶς
ἄρπαξε χωρὶς λόγο. Ἐμένα μ'
ἔστειλε ἐδῶ στὴ σπηλιά σου
καὶ τὴ θεία μου τὴν κράτησε
κοντὰ του. Σκλάβοι του...

ΣΤΑ ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΑ ΘΕΡΙΑ!

Ὁ Τζάκ ἀναστενάζει καὶ
συνεχίζει:

— Μεγάλα μαρτύρια θὰ
περνῇ τώρα στὰ χέρια του ἡ
ἄμοιρη!...

— Λοιπὸν; ρωτάει μ' ἐνδια-
φέρον ὁ Ταρζάν.

Κι' ὁ χοντρός νέος συνεχι-
ζει:

— Ἔτσι ἔφτασα κοντὰ στὴ
σπηλιά σου τρέχοντας. Γιατὶ
ἓνα μεγάλο κοράκι μὲ κυνη-
γοῦσε καὶ μὲ χτυποῦσε κάθε
τόσο μὲ τὸ ράμφος του στὸ κε-
φάλι. Ἦταν τὸ κοράκι τοῦ
Γκαοῦρ ἀγριο κι' αὐτὸ σὰν κι'
ἐκεῖνον. Νά: κύτταξε τὶς πλη-
γὲς καὶ τὰ αἵματα στὸ κεφάλι
μου. Ὡσπου στὸ τέλος ἔχασα
κι' ἐγὼ τὴν ὑπομονή μου κι'
ἀναγκάστηκα νὰ τὸ πυροβο-
λήσω τρεῖς φορές. Φτερούγισε
τότε κι' ἔφυγε... Μὰ σίγουρα
θὰ τὸ ἔχω πληγώσει...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
συλλογιέται: «Τὸ ἴδιο αὐτὸ κο-
ράκι εἶχε κάποτε ἐπιτεθῇ νὰ
σκοτώσῃ κι' ἐμένα... Ἀρα αὐ-
τὸς ὁ ἀπαίσιος Γκαοῦρ, ὁ μαῦ-
ρος δαίμονας τῆς Ζούγκλας,
θὰ τὸ εἶχε στείλει...».

Κι' ἀμέσως ρωτάει τὸν
Τζάκ:

— Θέλεις λοιπὸν νὰ σὲ βοη-
θῶ; Θέλεις νὰ σώσω τὴ δυ-
στυχισμένη θεία σου;

Ὁ χοντρός ἀναστενάζει:

— Πολὺ θὰ τὸ ἠθέλα, καλὲ
μου Ταρζάν, μὰ δὲν θὰ μπο-
ρέσης νὰ κάνῃς τίποτα. Ὁ
Γκαοῦρ εἶναι πιὸ νέος, πιὸ δυ-
νατὸς καὶ πιὸ ἀτρόμητος ἀπὸ
σένα... Ἀλλοίμονό σου ἂν πέ-
σης, καμμιά φορὰ, στὰ χέρια
του. Θὰ σὲ σπαράξῃ μὲ τὴν ἰ-
δια εὐκολία ποῦ τὸ λιοντάρι
σπαράζει ἓνα λαγὸ!

‘Ο Ταρζάν θυμώνει αφάνταστα :

— Χοντρό γουρούνι, του φωνάζει. Για τὰ λόγια πού ειπες θ’ άξιζε νά σέ πετάξω στά πεινασμένα όρνια! Ξέρεις λοιπόν πώς μέρα-νύχτα ψάχνω στή Ζούγκλα για νά βρώ τόν Γκαούρ. Μά είναι δειλός και άνανδρος και κρύβεται σάν τ’ό φίδι... Και στήν κορφή του βουνού του άνέβηκα, μά δέν παρουσιάστηκε!... Παραμονεύει σάν όχιά νά μέ δαγκώσει κρυφά!.. Όμως, τὰ λόγια σου μέ ντροπίασαν. Μάτωσες τήν καρδιά μου! Θά μου τ’ό πληρώσης άκριβά αυτό!...

Κι’ άπλώνοντας τὰ χέρια του, άρπάζει τόν Τζάκ άπ’ τ’ό λαιμό. ‘Ο χοντρός μουγγρίζει, χτυπιέται και σέ μιá στιγμή καταφέρνει νά τραθήξη τ’ό πιστόλι του. ‘Ο Ταρζάν του τ’ό άρπάζει και τ’ό πετάει κάτω. Και κόβοντας γρήγορα ένα γερό χορτόσχοινο, τόν δένει πισθάγκωνα στόν κορμό κάποιου κοντινού δέντρου.

— Κάθισ’ έδώ, του λέει. Κι’ άν δέν προλάβη νά σέ σπαράξη κανένα θειριό, θά πεθάνης κάποτε άπ’ τήν πείνα!...

“Όστερα του γυρίζει μέ περιφρόνησι τις πλάτες και προχωρεί νά φύγει...

Δέν έχει προφτάσει όμως νά κάνει μερικά θήματα, όταν εξαφνιάζεται άπό μιá τρομαγμένη κραυγή του δεμένου νέου :

— “Ααααα!...

‘Ο Ταρζάν σταματάει. Και κυττάζοντας πίσω του, βλέπει μιá πεινασμένη λεοπάρδαλι πού χύνεται νά σπαράξει τόν

Τζάκ!

‘Η πρόβλεψη του λευκοί γιγαντα είχε πραγματοποιηθή. Κάθε άλλος στή θέσι του Ταρζάν θά χαιρόταν. Μά ό “Αρχοντας της Ζούγκλας έχει μεγάλη καρδιά! Και χωρίς στιγμή νά διστάση, λογαριάζοντας τόν κίνδυνο, χύνεται σάν τρελλός πάνω στο φοβερό θειριό. “Ενας είναι ό πόθος του αύτή τή στιγμή: Νά σώση μέ κάθε τρόπο τόν άνθρωπο πού κινδυνεύει!

“Ετσι, άγκαλιάζει τή μανιασμένη λεοπάρδαλι και πασχίζει νά τή χτυπήση μέ τ’ό μαχίρι του στά στήθεια. “Όμως τ’ό θειριό κάνει έν’ άπότομο τινάγμα και τόν ανατρέπει!...

‘Ο Ταρζάν πέφτει κάτω άνάσκελα κι’ ή λεοπάρδαλη άνοίγει μέ λύσσα τ’ό στόμα της για νά του δαγκώσει τ’ό λαιμό.

“Ο “Αρχοντας της Ζούγκλας θρίσκειτα ξαφνικά σέ τραγική θέσι. Λίγες στιγμές άκόμα και τ’ό αίμοφόρο θειριό θά του χαρίση τ’ό θάνατο και τόν γλυκό λυτρωμό άπ’ τὰ θάσσανα τής άχαρης ζωής του.

ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΗΣ ΛΕΟΠΑΡΔΑΛΗΣ

“Όμως ό Ταρζάν, δέν είναι μονάχα δυνατός κι’ άτρόμητος. Είναι και αφάνταστα ψύχραιμος. Και στίς τελευταίες του αυτές στιγμές δέν τὰ χάνει!

Και νά : Λίγο πριν οι μασσέλες της λεοπάρδαλης άγκαλιάσουν τ’ό λαιμό του, προφταίνει και καρφώνει τ’ό μα-

‘Η Βάτ κι’ ό Πικ έχουν πιαστεί για καλά στά... χέρια. Τό
Ένα ζητάει νά σπαράξει τό άλλο..

χαίρι μέσα στο άνοιχτό της
σιόμα! Καί τό κοφτερό άτσά-
λι τής λάμας θρίσκει στη θά-
σι τής ραχοκοκαλιάς του θη-
ρίου καί την κόβει πέρα γιά
πέρα! ‘Η λεοπαρδαλη σωριά-
ζεται κάτω νεκρή σά νά τή
χτύπησε κεραυνός στο κεφάλι!
..

‘Ο Ταρζάν πετιέται άμέσως
έπάνω καί κατακίτρινος άπ’
τήν άγωνία πλησιάζει στον
κορμό του δέντρου καί λύνει

τόν άγνωστο νέο.

— Χάσου άπ’ τά μάτια μου,
τού λέει. Σε λυπάμαι νά σ’ ά-
φήσω έδω...

‘Ο Τζάκ σκύβει πρώτα κά-
τω, παίρνει τό πιστόλι του καί
τό ξαναβάζει στη θήκη. “Υστε-
ρα θγάζει άπ’ την τσέπη του
ένα χαρτί καί μουντουρίζει:

— Ξέχασα νά σου πώ καί
κάτι άλλο: ‘Ο Γκαούρ μου
έδωσε νά σου φέρω αυτό τό
γράμμα...

— Ποιός; 'Ο Γκαούρ; κάνει ξαφνιασμένος ο λευκός γίγαντας. Καί χωρίς νά πεοιμένη άποκρισι άρπάζει άπ' τ'ό χέρι του τ'ό γράμμα κι' άρχίζει νά τ'ό διαβάξη μεγαλόφωνα: «'Ανανδρε Ταρζάν!... "Αν βαρεθής καμμιά φορά τή ζωή σου, έλα στή σπηλιά μου νά με θρής... 'Ο μέλλοντας "Αρχοντας τής Ζούγκλας. ΓΚΑΟΥΡ».

"Εξω φρενών ο Ταρζάν μουγγρίζει, τρίζοντας άπείσις: τά δόντια του:

— Πολύ καλά!... 'Αφού τ'ό θέλει, θά πάω, άμέσως τώρα στή σπηλιά του!

Τήν ίδια στιγμή άπ' τ'ό αντίκρυνό γαλάζιο θουνό τής άνατολής άρχίζει άνα θγαίνη ο χρυσός δίσκος του ήλιου. 'Ο "Αρχοντας τής Ζούγκλας τόν κυττάζει γιά λίγες στιγμές καί φωνάζει δυνατά. Σά νά θέλη ή φωνή καί τά λόγια του νά φθάσουν πέρα μακρυά, ως τήν ψηλή κορφή του θεόρατου πέτρινου θουνού!... 'Εκεϊ πού ζεί καί θασιλεύει ο άσπονδος έχθρός του.

— "Ε, Γκαούρ!... Κύτταξε αὐτό τόν ήλιο καλά. Είναι ο τελευταίος τής ζωής σου!...

"Υστερα λέει στο Τζάκ:

— Περίμενε έδω εσύ... Θά ξαναγυρίσω γρήγορα γιά νά ξεκινήσουμε μαζί γιά τή σπηλιά του μαύρου Δαίμονα τής Ζούγκλας!...

— Περιμένω, του άποκρίνεται ύποτακτικά ο νέος.

'Ο Ταρζάν ξεκινάει βιαστικός γιά τή σπηλιά, του. Καθώς κοντοζυγώνει όμως, άκρύνει στριγγιές μαϊμούς καί

σπαράκτικά κραξίματα κοράκιου.

Είναι ή Βάτ ή πιστή μαϊμουδίτσα του Ταρζάν πού παλεύει με τ'ό πληγωμένο κοράκι. Με τά νύχια της τ'ό ξεσχίζει τ'ό κορμί. Με τά δόντια της πασχίζει νά τ'ό κόψη τ'ό λαιμό.

Μά καί ο Πίκ, τ'ό αγαπημένο κοράκι του Γκαούρ δέν κάθεται με σταυρωμένα... τά φτερά! Με τ'ό σκληρό ράμφος του χτυπάει αλύπητα τή μαϊμού καί τής ματώνει τήν μούσούδα καί τ'ό κεφάλι.

— Μη Βάτ, φωνάζει ο Ταρζάν μπαίνοντας στή σπηλιά.

'Εκείνη παρατάει τ'ό κοράκι καί βογγώντας άπ' τούς πόνους σέρνεται φοβισμένη σέ μιά γωνιά.

'Ο "Αρχοντας τής Ζούγκλας σηκώνει στά χέρια του τ'ό μαύρο πουλί καί τ'ό χαϊδεύει με συμπόνια. "Επειτα τ'ό πλένει τίς πληγές καί κάνει ό,τι μπορεί γιά νά τ'ό συνεφέρει. Του βάζει καί στή μεγάλη πληγή τής φτερούγας του ένα θαυματουργό βοτάνι τής μάγισσας Χούλχας. "Ωσπου ο Πίκ συνέρχεται καί μπορεί πιά νά κουνήσει τά φτερά του καί νά πετάξη.

'Ο Ταρζάν τόν βγάζει έξω άπ' τή σπηλιά:

— Με σένα δέν έχω τίποτα, του λέει. "Αειντε πήγαινε λοιπόν στο καλό!... Τ'ό βράδυ θά χορτάσης καλά με τίς σάρκες τ'ό άφέντη σου...

Κι' αφήνει τ'ό μεγάλο μαύρο πουλί νά πετάξη...

'Εκείνο φτερουγίζει με κό-

πο. Διαγράφει μερικούς κύκλους πάνω απ' το κεφάλι του σωτήρα του κράζοντας χαρούμενα. "Υστερα προχωρεί με κατεύθυνση προς το θεόρατο πέτρινο βουνό και χάνεται άργά στο βάθος του απέραντου ορίζοντα...

"Ο Ταρζάν περιποιείται άμέσως και τις πληγές της άγαστημένης του Βάτ και, καθυστερημένος πολύ, φτάνει στο μέρος που τον περιμένει ο χοντρός Τζάκ.

— "Εμπρός, πάμε τώρα, μουρμουρίζει, χωρίς να καταδεχτή να τον κυτάξει.

Και ξεκινούν άμέσως για το ψηλό βουνό με τους τρομακτικούς βράχους. "Εκεί που βρίσκεται ο φοβερός Γκαούρ.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΜΑΜΖΕΛ ΜΠΟΥΜΠΟΥ

"Αρκετά παρακολούθησαμε τον Ταρζάν. Πρέπει τώρα να γυρίσουμε λίγο πίσω στην ιστορία μας. Πρέπει να εξηγήσουμε ένα άνεξιχνητο μέχρι τη στιγμή αυτή μυστήριο: "Ο Τζάκ, όπως είδαμε, γκρεμοτσακίστηκε μαζί με τη γεροντοκόρη θεία του απ' την κορφή του θεόρατου βουνού. Πώς όμως την άλλη μέρα το πρωί βρέθηκε γερός κι' ολοζώντανος κοντά στη σπηλιά του Ταρζάν;

Κι' όμως, κανένα μυστήριο δεν υπάρχει στην υπόθεσι αυτή.

"Ο Τζάκ κι' η μαμζέλ Μπουμπου πήδησαν με τόσο θάρρος στο τρομακτικό βάραθρο, για-

τί ήταν σίγουροι πως δεν θα πάθαιναν τίποτα!

Μόλις βρέθηκαν στο κενό άνοιξαν διάπλατα πάνω απ' τα κεφάλια τους δυο τεράστιες άσπρες ομπρέλλες. "Ήταν τὰ άλεξιπτώτα που είχαν ζωστή στους ώμους τους. "Εκείνα που είχαμε δη' να μοιάζουν σαν τετραγωνα μαξιλάρια.

Τους τὰ είχε χαρίσει ένας άεροπόρος — άδελφός της γεροντοκόρης — και δεν έκανε καθόλου άσχημα.

Στο σκαρφάλωμα του θανάτου πάνω στα θεόρατα θράχια του πέτρινου βουνού μπορούσαν από στιγμή σε στιγμή να γλυστρήσουν και να γκρεμοτσακιστούν στο βάραθρο. Το ίδιο θα κινδύνευαν και στο κατέβασμα από τὰ φοβερά αυτά βράχια. "Ενα μικρό παραπάτημα θα έφτανε για να πέσουν και να γίνουν κάτω χιλια κομμώτια!... "Ομως τὰ άλεξιπτώτα που φορούσαν θὰ τους έσωσαν σ' αυτούς τους κινδύνους.

"Ετσι, πέφτοντας στο κενό όμως, δεν μπόρεσαν να έχουν κι' οι δυο τους την ίδια τύχη. "Ο Τζάκ φτάνει κάτω στους πρόποδες του βουνού, χωρίς να του συμβή τίποτα. "Η μαμζέλ Μπουμπου όμως όχι... Τό άλεξιπτώτό της σκαλώνει στην προεξοχή κάποιου βράχου. Κι' η άμμορη, κρεμασμένη απ' τὰ σχοινιά, παραμένει αιώρουμένη στο κενό, ξεφωνίζοντας χαιρούμενη:

— Τι ώραία, Τζάκ!... Θὰ κάνω και κούνια!...

"Ο χοντρός νέος που έχει

στά χέρια του κι' αρχίζει νά
σκαρφαλώνη πάλι για νά τη
φέρη στή σπηλιά του...

Ο κακός ανηψιός κάτι συλ-
λογιέται καί αναπνέει μέ ανα-
κούφισι μονολογώντας:

— Σίγουρα ό Γκαούρ δέν
τήν έσωσε γιά καλό. "Όταν τή
φέρη ψηλά στήν κορφή, θά τή
σπαράξη μέ τά νύχια καί τά
δόντια του!... Μακάρι, νά
γλυτώσω από δαύτη!...

Καί σφυρίζοντας μέ κέφι κά-
ποιο χαρούμενο σκοπό, ξεκινά-
ει παίρνοντας κατεύθυνσι πρὸς
τὴ Δύσι. Θά πάη νά συναντή-
σῃ τὸν "Αρχοντα τῆς Ζούγ-
κλας. "Ενα σατανικό σχέδιο ἔ-
χει καταστρώσει στὸ μυαλό
του: Θά παρουσιάσῃ τώρα
στὸν Ταρζάν ἕνα ἄλλο ψεύτι-
κο γράμμα πὼς τοῦ τὸ στέλνει
τάχα ὁ Γκαούρ. Καί θά τοῦ
πῇ ἕνα σωρὸ ἄλλα ψέμματα

Ὁ ἀπαίσιος κακοῦργος Τζάκ Ἀρὸν ἐτοιμάζεται νά πυρο-
βολήσῃ πισωόπλατα τὸν
Ταρζάν. Μά ὁ Πικ καταφθάνει ἐ-
πιθετικός.

για να τον εξαγριώσει και να τον κάνει να πάη να χτυπηθεί με τον μελαψό γίγαντα. "Αν στη μονομαχία αυτή ο "Αρχοντας της Ζούγκλας καταφέρει να σκοτώσει τον Γκαούρ, ο μεγάλος σκοιός του ταξιδιού του θα πραγματοποιηθεί.

"Αν όμως γίνει το αντίθετο; "Αν ο Μαύρος Δαίμονας σκοτώσει τον Ταρζάν, τότε θα παραμονέψει κάποια σκοτεινή νύχτα και θάν τον σκοτώσει αυτός τον Γκαούρ. "Απρακτος κι' άποτυχημένος δεν πρόκειται να ξαναγυρίσει ποτέ στην πατρίδα του τη Γαλλία!...

Στο δρόμο ο Πίκ, το κοράκι του Γκαούρ, τον παρακολουθεί. "Ο Τζάκ κρύβεται πολλές φορές και για πολλή ώρα, προσπαθώντας να τον αποφύγει. "Ετσι, κοντεύει να νυχτώσει όταν φτάνει πιά κοντά στη σπηλιά του "Αρχοντα της Ζούγκλας. "Εκεί το κοράκι καταφέρει να του κάνει την τελειωτική επίθεσι...

Μά δλα, όσα συνέβησαν παρακάτω τα είδαμε και τα ξέρουμε...

ΠΟΝΗΡΙΕΣ ΤΗΣ ΜΑΜΖΕΛ ΜΠΟΥΜΠΟΥ

Και τώρα ός ξανααρεθούμε με τη φαντασία μας στην κορφή του θεόρατου πέτρινου θουνού...

"Ο Γκαούρ, όπως είδαμε, έσωσε την κωμική γεροντοκόρη απ' το βάραθρο που είχε κρεμασθή, δεμένη απ' τα σχοινιά του σκαλωμένου άλεξιπτώτου της.

"Υστερα την ανεβάζει πάνω στην κορφή και αφήνοντάς την έξω απ' τη σπηλιά του, την ρωτάει:

— Θέλω αυτή τη φορά να μου πής την αλήθεια. Για ποιό σκοπό ήρθατε στη Ζούγκλα; Γιατί σκαρφαλώσετε όταν έλειπα, στο βουνό μου; Γιατί είχατε μπη κρυφά στη σπηλιά μου; Τί ζητάτε να βρήτε;

"Η μαιζέλ Μπουμπου σοβαρεύει. Και για χτήρι του πολυαγαπημένου άνηψιού της, αρχίζει να του άραδιάζει το ένα ψέμμα πάνω στο άλλο:

— Στη σπηλιά σου ήρθαμε, όφ' ενός για να σου φέρουμε το γράμμα του Ταρζάν και όφ' έτέρου για.. τα μαύρα σου τα μάτια!

— Το γράμμα που μου φέρατε ήταν αληθινό; ρωτάει ό μελαψός γίγαντας.

— Σου όρκίζομαι στά... νείατα μου και στην όμορφιά μου! του άποκρίνεται.

— "Οχι, της φωνάζει με επιείκειση ό Γκαούρ. "Αν ό Ταρζάν είχε πιάσει στά χέρια του τό χαρτί αυτό, θά τό καταλάβαινα σμέσως. Το γράμμα που μου φέρατε δεν μύριζε «Ταρζάν»!

"Η μαμζέλ Μπουμπου θυμώνει:

— "Ε, μά είσαι ξεροκέφαλος, του λέει! Γιατί δεν με πιστεύεις; Μπορεί βέβαια, να μην τόγραψε ό Ταοζάν με τα χέρια του. Γιατί είναι άγραμματος, κούτσουρο και... τούθλο άπελέκτο! "Ο Τζάκ θά τόγραψε. Αυτό δεν έχει όμως σημασία... "Αφού ό ίδιος ό

Ταρζάν τὸν ἔβγαλε νὰ τὸ γράψῃ! ... Πῶς θέλεις, λοιπόν, τὸ χαρτί νὰ μυρίζῃ «Ταρζάν», ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος δὲν τόπιασε καθόλου, στὰ χέρια του.

Ὁ ὑπέροχος Γκαουρ δὲν ἔχει νοιώσει ἀκόμη καλὰ τὴν ἀνθρώπινη πονηριά καὶ ξεγελιάται! Καὶ πιστεύει τὰ λόγια τῆς γεροντοκόρης!

— Τόσο μεγάλο μῖσος λοιπόν νοιώθει γιὰ μένα ὁ Ταρζάν; ἀναρωτιέται μουρμουριστὰς. Γιατί ὅμως; Γιατί νὰ μὲ μισῇ ἀφοῦ ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ σὰν ἀδελφὸ μου;

Ἡ μαμζέλ Μπουμποῦ χαμογελάει πονηρά:

— "Ἄστ' αὐτά, κατεργαράκοι!... Καλὸ κουμάσι εἶσαι καὶ τοῦ λόγου σου, μετὰ συγχωρήσεως... Μὰ ἀφοῦ ζητᾷς νὰ τὸν σκοτώσῃς! Ἀφοῦ ζητᾷς νὰ τοῦ ἀρπάξῃς τὸ θρόνο! Ἀφοῦ, ἀφοῦ καὶ τόσα ἄλλα «ἀφοῦ». Τί θέλεις, δηλαδή; Νὰ σοῦ πῇ κι' εὐχαριστῶ, ὁ ἄνθρωπος; Μωρὲ μπράβο ἀπαίτησι πού τὴν ἔχεις!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τῆς ἐξομολογιέται:

— Πίστεψέ με, καλή μου γυναίκα: Ποτέ μου δὲν σκέφτηκα νὰ κάνω κακὸ στὸν Ταρζάν!... Οὔτε νοιώθω πῶς εἶμαι ἱκανὸς γιὰ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας... Καλύτερος ἀπ' αὐτὸν δὲν μπορεῖ νὰ βρεθῇ..

Ἡ μαμζέλ Μπουμποῦ — γιὰ χατήρι τοῦ ἀνηψιοῦ της — ρίχνει λάδι στὴ φωτιά, πού λένε.

— Δὲν ξέρω, τοῦ ἀποκρίνεται, μὰ ὁ Ταρζάν δὲν σκέπτεται σὰν καὶ σένα... Ὅπου

σταθῇ καὶ βρεθῇ σὲ ρεζίλεύει. Λέει πῶς φοβᾶσαι νὰ μετρηθῇς μαζί του, γιατί ξέρεις καλὰ πῶς ἅμα σὲ πιάσει στὰ χέρια του θὰ σὲ σχίσῃ σὰν σαρδέλλα!... "Ὅλοι οἱ ἰθαγενεῖς γελᾶνε μὲ σένα! Τί νὰ σοῦ πῶ κι' ἐγώ; "Ἄν εἶχες μιὰ σταλιά φιλότιμο θάτρεχες νὰ τὸν βρῇς καὶ νὰ παλέψῃς μαζί του. Κι' ὅποιον πάρῃ ὁ Χάρος!... Τί φοβᾶσαι, καημένε; Μιά ψυχὴ θὰ βγῇ πού θὰ βγῇ. Τί σήμερα τί αὔριο; "Εγὼ γυναίκα εἶμαι καὶ πάλι ἀνεβαίνει τὸ αἷμα στὸ κεφάλι μου! "Ετσι μούρχεται νὰ πάω νὰ τὸν βρῶ καὶ νὰ φάμε τὰ... μουστάκια μας!... Ἡτροπή σου, κοτζάμ μαντράχαλος!...

Ὁ Γκαουρ ἀκούει συλλογισμένος τὰ θареиὰ καὶ προσβλητικὰ λόγια της. "Υστερα μουρμουρίζει:

— Μοῦ εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ πιστέψω πῶς ὁ Ταρζάν μὲ μισεῖ καὶ θέλει τὸ κακὸ μου... "Ἄν ὅμως εἶναι ἔτσι, ὅπως τὰ λές, τί νὰ γίνῃ... Θὰ χτυπηθῶ μαζί του, ἀφοῦ τόσο πολὺ τὸ θέλει... "Εμπρὸς λοιπόν... Πᾶμε στὴ σπηλιά του καὶ θὰ δῆς...

Ἡ γεροντοκόρη πανηγυρίζει ἀπὸ μέσα της! Ὁ Τζάκ τῆς ἔχει πῇ πῶς ἂν συναντηθοῦν αὐτοὶ οἱ δυὸ ἀγριάνθρωποι, θ' ἀλληλοσπαραχθοῦν. Καὶ τότε μόνο θὰ μπορέσῃ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ μεγάλο σκοπὸ γιὰ τὸν ὁποῖον ἔφτασαν ἐδῶ στὴ Ζούγκλα.

"Ετσι, καὶ γιὰ νὰ ἐξαγριώσῃ τὸν μελαψὸ γίγαντα ἀκόμα περισσότερο, τοῦ λέει μὲ προσ

ποιητή συμπόνοιά:

— Φουκαρά Γκαουράκο! Είσαι υποχρεωμένος βέβαια να χτυπηθείς με τόν Ταρζάν. Δεν μπορείς να κάνης άλλοιώς... Όμως να ξέρης πόσο σε λυπάμαι!... Είσαι τόσο κακομοίρης!... Τόσο χαμένος!... Μόνο να φταρνισθῇ ὁ Ταρζάναρως θά πάθης συγκοπή καρδιάς. Τί να γίνῃ ὁμως; Καλύτερα να σε σφάξῃ σάν κοκκορόπουλο, παρά να ζῇς καὶ να παθαίνης αὐτὰ τὰ ρεζιλίκια!... Ἀλλὰ μὴ φοβάσαι... Θὰ σε βοηθήσω κι' ἐγώ!...

Τὰ μαύρα μάτια τοῦ Γκαοῦρ ἔχουν πάρει μιὰ ἄγρια ἔκφρασι. Καὶ τ' ἄσπρα δόντια του σφίγγονται καὶ τρίζουν ἀπαίσια:

— Πᾶμε, λοιπόν, μουγγρίζει. Καὶ σηκώνοντάς τη στὰ χέρια του ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει σάν τρελλὸς τοὺς ἀπότομους καὶ τρομακτικούς βράχους τοῦ θουνού του!

Στὸ μεταξύ ἔχει σουρουπώσει πιά καὶ ἡ ἀπέραντη Ζούγκλα ἐτοιμάζεται νὰ ὑποδεχτῇ τὴ μαυροφορεμένη χήρα τοῦ Ἡλίου: Τὴ Νύχτα!

Κάθε τόσο ὁ Γκαοῦρ φωνάζει, κατεβαίνοντας τὰ βράχια:

— Πίκ!... Πίικ!...

Ἀναζητᾷ τὸ ἀγαπημένο του κοράκι. Μὰ ἐκεῖνο βρίσκεται μακριὰ καὶ δὲν τὸν ἀκούει. Παρακολουθεῖ, ὅπως εἶδαμε, τὸν Τζάκ γιὰ νὰ τὸν χτυπήσῃ. Ὅπως καὶ τὸν χτύπησε!...

Ἔτσι ὁ Γκαοῦρ κατεβαίνει τὸ θουνὸ καὶ ἀφήνει κάτω τὴ

λευκὴ γυναίκα.

— Περίμενε, τῆς λέει ξερά. Κι' αὐτὸς ἀρχίζει νὰ τριγυρίζῃ ὁλόκληρη τὴν περιοχὴ, ψάχνοντας μάταια γιὰ τὸν Πίκ...

Καὶ περνοῦν πολλές ὥρες καὶ πλησιάζουν μεσάνυχτα καὶ ὁ μελαψὸς γίγαντας ἀκόμα ψάχνει γιὰ τὸ κοράκι του.

Ἡ μαμζέλ Μπουμποῦ κάθεσαι σὲ μιὰ πέτρα, καὶ χάνει τὴν ὑπομνή της:

— Ὅποιος δὲν θέλει νὰ ζυμώσῃ, δέκα μέρες κοσκινάει, τοῦ λέει. Τί θὰ γίνῃ, λοιπόν, κύριε Γκαοῦρ; Θὰ ξεκινήσης καμμιά φορά, ἢ θὰ πάω μονάχη μου;

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἔχει πολὺ στεναχωρηθῇ γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ Πίκ. Μέρες ὁλόκληρες θὰ εἶχε κουράγιον νὰ ψάχνῃ γιὰ νὰ τὸν βρῇ. Ὅμως καταλαβαίνει πὼς ἡ λευκὴ γυναίκα ἔχει δίκην:

— Πᾶμε, τῆς λέει.

Κι' ἐπὶ τέλους, ξεκινᾶνε.

Καθὼς προχωροῦν ἡ Μπουμποῦ τὸν ρωτᾷ:

— Θ' ἀργήσουμε νὰ φτάσουμε στὴ σπηλιὰ τοῦ... «μελλοθάνατου»;»

Ὁ Γκαοῦρ μουρμουρίζει νευριασμένος:

— Ἄν περπατοῦσα μόνος μου, θὰ βρισκόμουν ἐκεῖ ὡς τὰ χαράματα. Μὲ σένα ὁμως θὰ φτάσουμε αὔριο τὸ βράδυ...

Ἡ γεροντοκόρη προσβάλλεται:

— Νὰ μὲ συμπαθᾷς, Γκαουράκο μου, τοῦ λέει. Δὲν ἔχουμε ὅλοι, βλέπεις, τίς ποδιάρεις τίς δικές σου!...

— "Αχ, φτωχέ μου Ζάκ, ξεφωνίζει με απόγνωσι ή μαμζέλ Μπουμπού. Χάλια Έκα νες τό... κοστούμι σου !

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΕΡΧΕΤΑΙ

Ο Γκαουρ κι' ή λευκή γυναίκα βαδίζουν ώρες ατέλειωτες, μέχρι πού ξημερώνει και κοντεύει νά φτάση μεσημέρι...

Η μαμζέλ Μπουμπού, έχει αγανακτήσει:

— Ξεποδαριάστηκα, του λέει. Είμαι ντροπή σας: Όλόκληρη Ζούγκλα και νά μη βρίσκη κανείς ένα ταξί!...

— Κάνε υπομονή. Όπου νά ναι φτάνουμε...

Η γεροντοκόρη τόν ρωτάει

μ' ενδιαφέρον:

— Έσύ δέν κουράστηκες, Γκαουράκο μου;

— Όχι τής αποκρίνεται. Τότε πάρε με στά χέρια σου. Έτσι νά συχωρεθούν τά πεθαμένα σου!...

Ο μελαψός γίγαντας τήν ξανασηκώνει στά χέρια του και συνεχίζει τήν πορεία...

Θυμάται όμως τήν άγνωστη γι' αυτόν λέξι πού είχε άκούσει και τή ρωτάει:

— Είπες «ταξί»!... Τί θά πη «ταξί»;

— Ταξί θα πή αυτοκίνητο, του εξηγεί η Μπουμπού.

— Και αυτοκίνητο τί θα πή; την ξαναρωτάει.

— Αυτοκίνητο θα πή άμά-
ξι!

— Και άμάξι τί θα πή;

‘Η γεροντοκόρη νευριάζει:

— ‘Αμάξι θα πή... τόν κα-
κό σου τόν καιρό!

— Κατάλαβα, μουρμουρί-
ζει ο Γκαούρ. Και ρίχνοντας
μιά εξεταστική ματιά στον ού-
ρανό, άποφαίνεται:

— Μη φοβάσαι. ‘Ο καιρός
είναι καλός... Δεν θα βρέξη!

‘Η μαμζέλ Μπουμπού κου-
νάει το κεφάλι της:

— Πόρτονε στο γάμου σου
νά σου πή και του χρόνου!

Καθώς προχωρεί όμως, άρ-
χίζει σιγά - σιγά, να νοιώθη
τά βλέφαρά της να βαραι-
νουν. Κι’ έτσι, στην άγκαλιά
του Γκαούρ καθώς βρίσκεται
και κουρασμένη καθώς είναι,
βυθίζεται σ’ έναν γλυκό ύ-
πνο...

‘Ο μελαψός όμως γίγαντας
πού τη νομίζει ξύπνια, την
ξαναρωτάει:

— Είπες: «πάρτονε στο γά-
μο σου...» Τί θα πή γάμος;

‘Εκείνη, φυσικά, δεν του ά-
ποκρίνεται και γυρίζοντας
ο Γκαούρ κυττάζει με άπορία
το πρόσωπό της.

— Κοιμάται, ψιθυρίζει.

Λίγο πιά πέρα, βρίσκεται
μιά πηγή. Και ή βλάστησι γύ-
ρω της είναι πολύ πυκνή. ‘Ο
Γκαούρ ψάχνει ανάμεσα στα
χαμόκλαδα και βρίσκει ένα μι-
κρό άνοιγμα σαν σπηλιά. Κι’
έκεί μέσα την άποθέτει κοιμι-

σμένη.

‘Υστερα δροσιζεται άπ’ την
πηγή με το καθάριο κρύο νερό
της και ξαναγυρίζει κοντά στη
λευκή γυναίκα. Πρέπει να
προστατέψη τόν ύπνο της άπό
τά φίδια και τά θερία.

.....

Νά όμως πού ξαφνικά κά-
ποιος παράξενος θόρυβος φτά-
νει στ’ αυτιά του. ‘Αφουγγρά-
ζεται για λίγες στιγμές και
ξεχωρίζει πώς είναι ανθρώπινα
βήματα πού πλησιάζουν προς
τό μέρος του...

Τέλος τά βήματα σταματούν
στην πηγή κι’ ο Γκαούρ, παρα-
μερίζοντας ένα κλαδί, κρυφο-
κυττάζει.

Με την πρώτη, όμως, ματιά
πού ρίχνει, το βλέμμα του σκο-
τεινιάζει: Βλέπει τόν Ταρζάν
και τόν Τζάκ πού πίνουν δι-
ψασμένοι νερό. ‘Υστερα τούς
παρακολουθεί πού εσπλώνουν
κάτω για να ξαποστάσουν.

‘Ο μελαψός γίγαντας δεν
τούς διακρίνει τώρα πιά. Τά
πυκνά χαμόκλαδα τούς κρύ-
βουν άπ’ τά μάτια του. ‘Ο-
μως άκούει τη φωνή τους κι’
άφουγγράζεται με προσοχή.

‘Ο Ταρζάν λέει με θυμό στο
λευκό άνθρωπο:

— Το γράμμα πού σου έδω-
σε να μου φέρης ο Γκαούρ, θα
τό πληρώση πολύ άκριβά...

‘Όταν θα φτάσουμε στη σπη-
λιά του, θα δής με τά μάτια
σου τό κακό πού θα πάθη!...
Πολλά όρνια θα χορτάσουν ά-
πόψε άπ’ τό βρωμερό κουφά-
ρι του!...

‘Ο Τζάκ θέλει να τόν έξα-
γριώσει περισσότερο;

— Ξέγασα νά σοῦ πῶ ἀκόμα πῶς ὁ Γκαοῦρ λέει πῶς εἶσαι ἕνας τυχοδιώχτης καὶ ψευτοθασιλιάς. Λέει πῶς κανέννας ἰθαγενής καὶ κανένα θεριὸ τῆς Ζούγκλας δὲν σὲ λογαριάζει... Καὶ κάτι ἄλλο μοῦ εἶπε νά σοῦ πῶ...

— Πῶς θά σοῦ κόψῃ τὸ κεφάλι καὶ θά κάνῃ τὸ καύκαλό σου κούπα! Γιά νά πίνῃ στήν... ὑγεία σου!... "Ὅσο γιά τὸ κορμί σου, λέει, θά τὸ ψήσῃ καὶ θά τὸ φάῃ μόνος του! Οὐτε μεζέ δὲν θά δώσῃ στὰ ὄρνια!

— Μὰ εἶναι καὶ ἀνθρωποφάγος; ρωτάει μὲ φρίκη ὁ Ταρζάν.

— Δὲν τὸ ξέρεις, λοιπόν; τ' ἀποκρίνεται ὁ ψεύτης Τζάκ. Σὰν φτάσαμε στὴ σπηλιά του, ἡ θεία μου κόντεψε νά λιποθυμήσῃ.

— Πῶς;

— Εἶχε κρεμάσει ἀνάποδα τρεῖς μαύρους ἰθαγενεῖς...

— Τί θά τοὺς κάνῃς αὐτοὺς τοὺς δυστυχισμένους; τὸν ρωτήσαμε.

— «Βραστούς», μᾶς εἶπε! Καθῆστε νά σᾶς κάνῶ τὸ τραπέζι!

Ἦ ὁ Γκαοῦρ ἀπ' τὰ πυκνὰ χαμόκλαδα ποὺ βρίσκεται κρυμμένος, ἀκούει ὅλα ὅσα λέγονται ἀπὸ τὸν Ταρζάν καὶ τὸν Τζάκ στὴν πηγὴ.

Τὰ τρομερά ψέμματα τοῦ λευκοῦ ἀνθρώπου τὸν ἐξαγριώνουν. "Ἐτσι τοῦρχειται νά πεταχτῇ ὀρθός, νά χυθῇ ἐπάνω του καὶ νά τὸν σπαράξῃ.

Συγκρατιέται ὁμως. Καταλαβαίνει πῶς ἀν' τὸ κάνῃ αὐ-

τό, θά ὑποχρεωθῇ νά χτυπηθῇ μὲ τὸν Ταρζάν. Κι' αὐτὸ δὲν τὸ θέλει. Ξέρει πιά πῶς ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας ἔχει πέσει θύμα. Πιστεύει πῶς ὁ Γκαοῦρ τοῦ ἔστειλε τὸ ἐξυθριστικὸ γράμμα...

Καὶ τὸ μυαλὸ τοῦ Γκαοῦρ σιγὰ - σιγὰ φωτίζεται. "Ἐχει καταλάβει τὴ φοβερὴ συνωμοσία τῶν δύο λευκῶν. Θέλουν νά βάλουν τὸν Ταρζάν νά χτυπηθῇ μαζὶ του. Ἀλλὰ γιά ποιο λόγο; Τί ἔχουν αὐτοὶ οἱ ξένοι νά κερδίσουν ἀπ' τὸν ἀλληλοσπαράγμό τους;

Ὁ μελαψὸς γίγαντας δὲν ξεχνάει τὸ ψεύτικο γράμμα ποὺ ἔδωσαν καὶ σ' αὐτόν. "Ἐνα τέτοιο γράμμα μὲ τὰ ἴδια λόγια πῆγαν, ἀπὸ μέρους του, καὶ στὸν "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Πάνω σ' αὐτὴ τὴ στιγμή ἡ κοιμισμένη γεροντοκόρη ἀνχσαλεύει. Καὶ σιγὰ - σιγὰ ἀνοίγει τὰ μάτια της.

Ὁ Γκαοῦρ, ξεχασμένος ὅπως εἶναι στοὺς συλλογισμούς του δὲν τὴν προσέχει.

Ἡ μαμζέλ Μπουμπὺ ρίχνει μιὰ ἐξεταστικὴ ματιὰ γύρω της. Βλέπει πῶς βρίσκονται σ' ἕνα ὀλοπράσινο κι' ἀνθισμένο κλουβάκι:

— Ντροπὴ σου, Γκαουράκο μου, τοῦ ψιθυρίζει. Καλὲ ἐδῶ ποὺ μ' ἔφερες, εἶναι φωλιά γιὰ ζευγασωμένα πουλάκια!... Δὲν τῆδερα πῶς εἶσαι καὶ ρομαντικός!...

Ὁ Γκαοῦρ φοβᾶται νά μὴν τὴν ἀκούσουν κι' ἀπλώνει τὸ χέρι του γιά νά τῆς κλείσῃ τὸ στόμα. Ἐκεῖνη νομίζει πῶς θά

την πνίξη και βγάζει ένα τρομαγμένο ξεφωνητό:

— Βοήθειαιααα!..

Κι' έτσι, αυτό που ζητούσε ν' αποφύγη, γίνεται.

Την ίδια στιγμή ακούγεται απ' το μέρος της πηγής ή βροντερή φωνή του Ταρζάν:

— "Εί!... Ποιός είν' εκεί;

"Ο Γκαούρ πετιέται άμέσως όρθός. Ξέρει τώρα πώς ό Ταρζάν άκουσε τη φωνή της γυναίκας και γρήγορα θά τρέξη κοντά τους. Πρέπει λοιπόν να φύγη όσο πιο γρήγορα μπορεί. "Αν μείνη εκεί, θέλοντας και μή, θά είναι αναγκασμένος να χτυπηθή μαζί του.

Ξέρει πώς θά τον πουν δειλό. Μά είναι προτιμώτερο αυτό, παρά να πιαστή στα χέρια με τον άθωο Ταρζάν. Τόν «άδελφό» του Ταρζάν, που μέσα στις φλέβες του κυλάει τό περήφανο και δοξασμένο ελληνικό αίμα!

"Ετσι, παρατάει τη γεροντοκόρη εκεί που βρίσκεται και τρέχει σαν έλάφι. Παίρνει τό δρόμο για τό θεόρατο πέτρινο βουνό του. "Εκεί, μέσα στή σπηλιά του, θά κρυφτή και θά τους περιμένει να έρθουν... Ποέπει να βοηθό τρόπο να τιμωρήση σκληρά τόν Τζάκ.

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΑΝΑΝΔΡΟΣ

"Ο Ταρζάν κι' ό Τζάκ εξαφνιάζονται από την τρομαγμένη φωνή της γεροντοκόρης και τρέχουν κοντά της.

— "Εσύ, θεία, κάνει αποοώντας ό νοντρός νέος. — Πώς βρήθηκες εδώ;

"Η μαμζέλ Μπουμπού χαμηλώνει τά μάτια της ντροπιασμένη:

— "Αν σου τό πώ, άνηψιέ μου, μπορεί να με παρεξηγήσης, του άποκρίνεται. Θά νομίσης πώς είμαι κανένα... κορίτσι του δρόμου!

"Υστερα σηκώνει τά μάτια της στον "Αρχοντα της Ζούγκλας.

— "Ο κύριος ποιός είναι; Δέν με σύστησες...

— "Ο Ταρζάν, της λέει σοβαρά.

"Η γεροντοκόρη τόν κυττάζει από πάνω μέχρι κάτω:

— Μπά; "Ωστε του λόγου σου είσαι; Μπράβο! Καλά βασιτιάσαι ακόμα!... "Ο καθάρός άέρας βλέπεις... Μά εγώ προτιμώ τόν Γκαούρ. Τό λέει κι' ή παροιμία: «Μελαχροινό και νόστιμο»!

"Υστερα τούς δίνει «χαρτί και καλαμάρι» όλα όσα έχουν συμβή και που έμεις τά είδαμε και τά ξέρουμε!...

"Όταν καμιά φορά τελειώνει, ό Ταρζάν κουνάει θλιβερά τό κεφάλι του:

— Τά βλέπετε; Αυτός είναι ό Γκαούρ. Πάντα θοασούδειλος και άνανδρος! Μόλις με αντικρύσει μπροστά του φεύγει σαν τό λαγό... Τρέχει να κρυφτή για να σώση τό τομάρι του ... "Ευπρός λοιπόν! Πάμε στή σπηλιά του. Αυτή τη φορά δέν θά μου ξεφύγη...

— Φουκαρά μου, μουρμουρίζει ή μαμζέλ Μπουμπού. "Αν σε άρπάξη στις χεροϋκλες του ό Γκαουράκος μου, δέν θά προλάβης ούτε να φτερνισής!

... ..
Περασμένα μεσάνυχτα, ο Ταρζάν, ο Τζάκ κι' η κωμική γεροντοκόρη φτάνουν στους πρόποδες του θεόρατου βουνού.

Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας" κι' ο χοντρός νέος είναι έτοιμοι ν' αρχίσουν νά σκαρφαλώνουν για την κορφή. Η μαμζέ Μπουμπού αναστενάζει:

— Κι' εγώ έχω αποθυμήσει το Γκαουράκο μου, μά προτιμώ νά ξαπλώσω εδώ στη ρομάντζα... "Αν τόν ιδήτε, πέντε του χαιρετίσματα πολλά!

Οι δυό άνδρες σκαρφαλώνουν τώρα στ' ατέλειωτα κι'

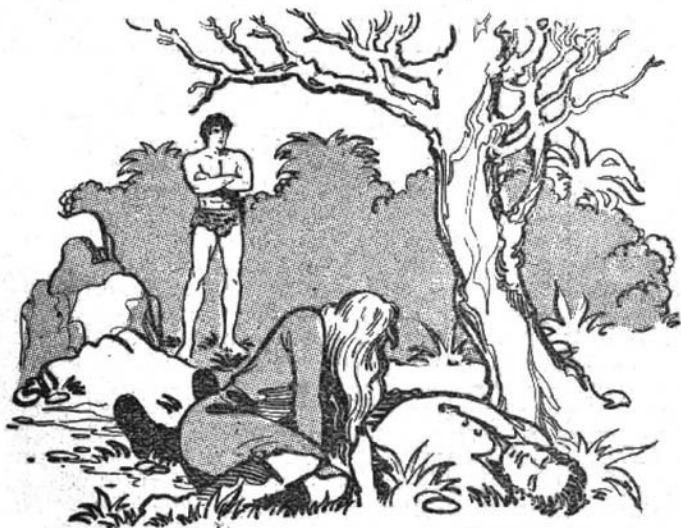
έπικίνδυνα βράχια. Κάθε φορά που ο Τζάκ κάνει νά γλυστήρηση και νά γκρεμιστή στο βάραθρο, το στιβαρό χέρι του Ταρζάν προφταίνει και τόν συγκρατεί.

Τέλος, όταν φτάνουν στην κορφή, έχει αρχίσει πιά νά ξημερώνη.

Ο Ταρζάν τραβάει τὸ μαχαίρι του, στέκεται έξω από τὸ άνοιγμα τῆς σπηλιάς και φωνάζει άγέρωχα:

— "Ηρθα, Γκαούρ!... "Εθγα λοιπόν νά μονομαχήσουμε σάν άντρες!

Μά καμμιά άπόκρισι δέν παίρνει, ούτε και κανένας θό-

Η μαμζέλ Μπουμπού σκύβει χαμογελαστή και φιλάει τὸ νεκρό πρόσωπο του άνηψιού της. Σε μιá στιγμή όμως, τὰ μαλλιά της άπό μαύρα γίνονται κατάσπρα,

ρυθος ακούγεται από τὸ βάθος τῆς σπηλιάς.

— Θὰ κοιμάται, μουρμουρίζει ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας. Καί στέλνει τὸν Τζάκ:

— Πήγαινε μέσα νὰ τὸν ξυπνήσης... Θὰ ἦταν ἀνάνδρο νὰ τὸν χτυπήσω κοιμισμένον.

Ὁ κακὸς νέος τρέμει ἀπ' τὸ φόβο του.

— Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ βιάσι, τοῦ ἀποκρίνεται. Ἄς περιμένουμε ὥσπου νὰ ξυπνήσῃ. Γιατί νὰ τοῦ χαλάσουμε τὸν ὕπνο;

Ὅμως ὁ Ταρζάν πού θιάζεται νὰ τὸν σπαράξῃ, μ' ἓνα σάλτο μπαίνει μέσα στὴ σπηλιά. Κι' ὁ Τζάκ ξεθαρρεύοντας τὸν ἀκολουθεῖ.

Ψάχνουν ἀπ' τὴ μιὰ ὡς τὴν ἄλλη ἄκρῃ τῆς σπηλιάς, μα ὁ Γκαούρ δὲν βρίσκεται πουθενά.

— Ἀνάθεμα τὸν! μουγγρίζει μὲ λύσσα ὁ Ταρζάν. Πάλι κατάφερε νὰ μοῦ ξεφύγῃ. Καί κάνει νὰ ξαναθῶγῃ ἔξω.

Ὁ Τζάκ ὅμως τὸν συγκρατεῖ ἀπ' τὸ μπράτσο:

— Μοῦ κάνεις μιὰ χάρι; τὸν ρωτᾷ παρακλητικὰ.

— Τί;

— Μπορεῖς ν' ἀνασηκώσης αὐτὴ τὴ μεγάλη καὶ βαρεῖα πέτρα;

Χωρὶς πολὺ κόπο ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας τὴ σπρώχνει καὶ τὴν ἀναποδογυρίζει.

Καὶ νά: Τὰ μάτια του ἀμέσως θαμπώνουν! Κάτω ἀπ' τὴν πέτρα βρίσκεται ἓνας λάκκος. Μιά κρύπτη γεμάτη ἀπὸ ἀστραφτερά διαμάντια, μαργαριτάρια καὶ χρυ-

σὰ φλωριά! Ἕνας ἀμέτρητος καὶ ἀτίμητος θησαυρὸς!

Ὁ Ταρζάν γυρίζει καὶ κυττάζει μὲ ἀπορία τὸν Τζάκ.

— Πέο' μου, χοντρέ!... Πῶς ἤξερες ἐσύ πῶς ἐδῶ βρισκόταν ἓνας τόσο μεγάλος θησαυρὸς;

Ὁ Τζάκ τοῦ ἀποκρίνεται:

— Τὸν χάρισε στὴ θεία μου ὁ ἰδιοκτῆτης του. Ἦταν ἓνας φτωχὸς γεροζητιάνος πού ἔτυχε νὰ ξεψυχῇ στὰ χέρια τῆς Μπουμπους. Ἦταν ἄλλοτε λαθρέμπορος καὶ πρὶν πολλὰ - πολλὰ χρόνια εἶχε κρύψει τοὺς θησαυροὺς του κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴ μεγάλη πέτρα!... Ἡ τύχη ὅμως τὸν ἐμπόδισε νὰ τὸν μεταφέρῃ στὴ Γαλλία. Γιατὶ μιὰ βαρεῖα ἀρρώστεια τὸν ἔρριξε παράλυτο στὸ κρεβάτι. Ὅταν, ὕστερ' ἀπὸ χρόνια συνῆλθε, ἦταν ἀνάπηρος καὶ δὲν μπορούσε νὰ ταξιδέψῃ. Μὰ οὔτε καὶ εἶχε κανέναν ἀνθρωπο ἐμπιστοσύνης νὰ τὸν στείλῃ... Μόνο σὰν ἔνοιωσε πῶς πεθαίνει ἐδῶσε στὴ θεία μου ἓνα φάκελλο μὲ τὸ σχεδιάγραμμα...

Ὁ Ταρζάν πού ἄκουσε μὲ προσοχὴ τὸν Τζάκ, τὸν κυττάζει τώρα ἄγρια:

— Ὡστε ἔτσι λοιπόν; Γι' αὐτὸ μ' ἔφερες ἐδῶ; Γι' αὐτὸ μοῦ κατηγοροῦσες τὸν Γκαούρ; Τώρα τὰ καταλαβαίνω ὅλα!... Ἦθελες νὰ σκοτώσω τὸν Γκαούρ γιὰ νὰ μείνῃ ἔρημη ἡ σπηλιά του. Γιὰ νὰ μπορέσης ἐλεύθερά πιά νὰ ἀποκτήσης τὸ θησαυρό!..

Ἔτσι μιλάει ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας καὶ ἀμέσως

σπρώχνει με την υπεράνθρωπη δύναμή του την τεράστια πέτρα και ξανασκεπάζει τὸν πολύτιμο λάκκο! Ὑστερα τοῦ δι-
λώνει περήφανα:

— Δὲν μ' ἐνδιαφέρουν οἱ θησαυροὶ σου, τιποτένιε λευκέ!... Ἀμέτρητα διαμάντια δικά μου εἶναι τ' ἀστέρια τῆς νύχτας! Γιὰ μαργαριτάρια ἔχω τίς πρωινὲς σταγόνες τῆς δροσιᾶς πάνω στὰ βελουδένια πέταλλα τῶν μυρωμένων λουλουδιῶν!...

Κι' ὁ ἀθάνατος ἥλιος πλημμυρίζει κάθε μέρα μὲ τὸ ἀτίμητο χρυσάφι του, τὴν ἀπέραντη Ζούγκλα μου!.. Μείνιτε λοιπὸν μόνος ἐδῶ γιὰ νὰ ἀποκτήσης τὸν μάταιο θησαυρὸ σου! Ἐγὼ φεύγω... Γιατί ὅσο μένω ἐδῶ, ὁ Γκαούρ σοθεῖται νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ σπηλιά του!

Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
βγαίνει περήφανος ἀπ' τὴ σπη-
λιά κι' ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει
τ' ἀπότομα τρομακτικὰ βρά-
χια!

Ἄ Ὁ Ἰζάκ βγαίνει κι' αὐτὸς
ξωπῖσω του καὶ τὸν κυττάζει
τρίζοντας τὰ δόντια :

Καταλαβαίνει πώς ο θησαυρός είναι χαμένος πιά γι' αυτόν!... Τοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ σηκώσῃ τὴ μεγάλη καὶ βαρειά αὐτὴ πέτρα... Σὲ λίγο, ἄλλωστε, θὰ γυρίσῃ κι' ὁ Γκακούρ καὶ τότε ὅλα τελειώνουν.

Καὶ νά: Ξαφνικά φτάνουν
στ' αὐτιά του φτερουγίσματα
πουλιού. Ὁ Τζάκ πού βρίσκε-
ται σέ μεγάλη ἀπόγνωση, δέν
τοὺς δίνει σημασία. Μόνον ἐ-
ξακολουθεῖ νά κυττάζει ἀπό
ψηλὰ τὸν Ταρζάν, πού κατεβαί
νει τὰ φοβερά βράχια. Ὁ

σπου το πάθος του για τον θησαυρό θολώνει ξαφνικά το νου του. Και με μία γρήγορη κίνηση τραβάει το πιστόλι του και κατελθώνει την κάννη προς τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ὅμως τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς
ποῦ εἶναι ἕτοιμος νὰ τραθῇ
τὴ σκανδάλῃ, καὶ ἀναπάντε-
χο καὶ τραγικὸ γίνεται:

Ὁ Πίτς, τὸ μεγάλο μαῦρο κοράκι τοῦ Γκαούρ, χυμίζει μανιασμένο πάνω του. Γαντζώνει τὰ δάχτυλα στὰ μαλλιά του καὶ με δυὸ γρήγορα χτυπήματα στὰ μάτια τὸν τυφλώνει!

"Ετσι, τὸ ξυπνο πουλί σώζει τὴ ζωὴ τοῦ Ταρζάν, ἀνταποδίδοντάς του τὸ καλὸ ποὺ τοῦ εἶχε κάνει σὰν κι' ἐκεῖνος τὸ βρῆκε θανάσιμα λαθῶμένο! Γιατὶ βλέποντας τὸν Τζάκ νὰ σκοπεύη μὲ τὴν κάννη τοῦ πιστολιοῦ του τὸν Ταρζάν, κατάλαβε τί θὰ γινόταν. Μήπως κι' αὐτὸ δὲν εἶχε δεχτῆ μιὰ σφαῖρα στὴ φτερούγα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὄπλο τοῦ κακοῦ λευκοῦ;

ΠΤΩΣΙ ΣΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ!

Ὁ Τζάκ πέφτει κάτω τυφλω-
μένος καὶ σπαράζει ἀπ' τοὺς
πόνους. Ἐνῶ ὁ Πίκ φερουγι-
ζει γρήγορα καὶ κρύβεται στὴ
φωλιά του. Καταλαβαίνει πῶς
ὁ Ἀφέντης του θὰ θυμώσει πο-
λὺ· μόλις μάθῃ τὸ κακὸ ποὺ ἔ-
κανε.

Κι' ὁ Γκαουρ δὲν ἀργεῖ νὰ παρουσιασθῇ. Βρισκόταν κρυμμένος στὰ βράχια στὴν πίσω πλαγιά τοῦ βουνοῦ του. Ἔχει ἀκούσει τίς σπαρακτικές φωνές.

σάι ἐσὺ, πανάθεμά σε!... Δὲν ἔχω δὰ καὶ κανέναν ἄλλον στὸν κόσμο!» Μὰ αὐτὸς τὸ χαθὰ του: «Ὅχι, θεία, μοῦλεγε. Θὰ πᾶμε στὴ Ζούγκλα νὰ βροῦμε τὸ θησαυρὸ τοῦ γερο-ζητιάνου. Θέλω νὰ γίνω πλούσιος! Πολὺ πλούσιος! Γιὰ νὰ μὴ δουλεύω καὶ νὰ μοῦ μένη καιρὸς νὰ γλεντάω!... Νὰ σοῦ δώσω κι' ἐσένα μεγάλη προίκα. Νὰ στραθωθῇ κανένας καὶ νὰ σέ παντρευτῇ!» Ὡραία παντρεῖα θὰ κάνω τώρα! Χά, χά, χά!... Ἀστεῖο δὲν εἶναι Ταρζανάκο μου;».

Ὁ λευκὸς γίγαντας προχωρεῖ σιωπηλός. Κι' ἡ μαμζὲλ Μπουμποῦ συνεχίζει τὸν κωμικοτραγικὸ μονόλογό της :

— “Ὑστερα σὰν φτάσαμ’ ἐδῶ—πού νὰ μὴ σῶναμε νὰ φτάναμε—μέ δασκαλεύει καὶ μοῦ λέει: «Μιά χάρι θέλω ἀπὸ σένα, θεία μου: Στὸν Γκαοῦρ νὰ κατηγορῇς τὸν Ταρζάν καὶ στὸν Ταρζάν νὰ κατηγορῇς τὸν Γκαοῦρ!... Μόνον ἔτσι θὰ καταφέρουμε νὰ τοὺς θάλουμε ν’ ἀλληλοσπαραχτοῦνε καὶ νὰ πετύχουμε ἐμεῖς τὸ σκοπὸ μας. Νὰ πάρουμε δηλαδή τὸ θησαυρὸ καὶ νὰ γυρίσουμε στὴ Γαλλία!...».

— Γιατί τὰ λὲς ἔλ’ αὐτά ; ρωτάει ὁ Ταρζάν. Ὡ ἀνηψιὺς σου δὲν ζεῖ πιά...

— Γι’ αὐτὸ ἀκριβῶς, τ’ ἀποκρίνεται. Γιατί πέθανε ξαφνικά χωρὶς νὰ προλάβῃ νὰ ἐξομολογηθῇ καὶ νὰ ξαλαφρώσῃ τὴν ψυχοῦλα του. Θεία του δὲν εἶμαι; Ἐξομολογιέμαι ἐγὼ γιὰ λογαριασμό του! Ἀμέ;

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ!

Ὁ “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας τὴν κυιτῶζει παρόξενα. Εἶναι βέβαιος πιά πὼς ἔχει νὰ κάνῃ μὲ μιὰ τρελλή!

“Ὑστερα, καθὼς προχωροῦν, ἡ σκέψι του πετάει στὴν κορφή τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ. Ἐκεῖ ποῦ ἔρϊσκεται ὁ ἀσπονδος ἐχθρὸς του, ὁ ἀπαίσιος Γκαοῦρ!

Κάνει σέδια πὼς θὰ καταφέρῃ νὰ τὸν ἐξαναγκάσῃ νὰ χτυπηθῇ μαζὶ του. Πὼς θὰ μπορέσῃ νὰ ξεκαθαρίσῃ τὴν Ζούγκλα ἀπ’ αὐτὸν τὸν κακοῦργο ἄνθρωπο...

Στὸ μεταξύ, φτάνουν καὶ σταματοῦν κοντὰ στὸ καταματωμένο κορμὶ τοῦ νεκροῦ νέου.

Ἡ μαμζὲλ Μπουμποῦ στὸ ἀντίκρισμά του, θγάζει μιὰ σπαρακτικὴ φωνή:

— “Αχ, Τζάκ, Τζακάκο, Τζακακούλη μου!... Χάγια γίνῃκε τὸ καινούριό σου... κοστούμι!

“Ὑστερα, πέφτει πάνω του καὶ φιλάει ἀτέλειωτα τὸ καταματωμένο πρόσωπό του.

.....

Τέλος, ὅταν καιμιὰ φορὰ σηκώνεται, ὁ Ταρζάν ξαφνιαζεται ποῦ τὴ θλέπει. Τὸ πρόσωπό της εἶναι κατακόκκινο ἀπ’ τὰ αἵματα τοῦ Τζάκ. Καὶ τὰ μαῦρα μαλλιά της ἔχουν γίνῃ κατάσπρα. Ἡ ἀμοιρὴ ἔχει γεράσει μέσα σὲ λίγα λεπτά τῆς ὥρας!..

Ὁ “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀρχίζει νὰ σκεπάζῃ μὲ πέτρες

καί κλαδιά τὸ κορμὶ τοῦ νεκροῦ.

Ἡ γεροντοκόρη μένει γιὰ λίγο ἀκίνητη σὰν μαρμαρωμένη. Ξαφνικά τοῦ λέει εὐθυμα:

— Ταρζανάκο, μήπως ὑπάρχει κανένα ἀνθοπωλεῖο, ἐδῶ κοντά, νὰ πεταχτῶ νὰ τοῦ παραγγεῖλω κανένα στέφανο;

— Ὅλη ἡ Ζούγκλα «ἀνθοπωλεῖο» εἶναι, τῆς ἀποκρίνεται ὁ λευκὸς γίγαντας. Δὲν βλέπεις; παντοῦ λουλουῖδια καὶ ἀνθισμένα κλαδιά βρίσκονται.

— Τότε δώσε μου τὸ μαχαίρι σου νὰ κόψω κανένα μπουκέττο. Χωρὶς λουλουῖδια θὰ τὸν θάψουμε; Θὰ μᾶς παρεξηγήσῃ ἡ... γειτονιά!

Ὁ Ταρζάν θγάζει ἀπ' τῆς ζώνῃ τὸ μαχαίρι του καὶ τῆς τὸ δίνει:

— Κἄνε ὅμως γρήγορα. Ἐχω δουλειὰ καὶ θιάζομαι...

Ἡ γερασμένη πιά μαμζέλ Μπουμποῦ τὸ παίρνει στὰ χέρια τῆς καὶ ἀπομακρύνεται βιαστικῇ...

Δὲν ἔχουν περάσει λίγα λεπτά τῆς ὥρας κι' ὁ Ταρζάν ἀκούει σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἕνα πονεμένο θογγητό. Καὶ σχεδὸν ἀμέσως τὸν θαρὺ γδοῦπο ἀνθρώπινου κορμιοῦ ποῦ σωριάζεται κάτω.

Παρατάει ἀμέσως τὸ νεκρὸ καὶ τρέχει ἀνήσυχος νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει!

Ἄλλοίμονο!.. Σὲ λίγες στιγμὲς τὰ μάτια τοῦ ἀντικρίζουν κάτι ἀφάνταστα τραγικό: Ἡ γεροντοκόρη ξεψυχάει κάτω, μὲ τὸ μαχαίρι τοῦ καρφωμένο στὴν καρδιά τῆς.

— Γιατί; Γιατί σκοτώθηκες; τὴ ρωτάει χαμένα.

Ἐκείνη κάνει μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια νὰ τοῦ ἀποκριθῇ, ἐνῶ ἀπ' τὰ θολὰ μάτια τῆς ξεφεύγουν δυὸ δάκρυα... Τέλος, τὰ μελανιασμένα χεῖλια τῆς κινοῦνται ἐλαφρὰ καὶ ψιθυρίζει:

— Μὲ συγχω...ρεῖς, Ταρ... Ταρζανάκο μου ποῦ λέ... λέρωσα τὸ μα... μαχαίρι σου!

Καὶ ξεψυχάει χαμηλώνοντας μονάχη τὰ κουρασμένα βλέφαρά τῆς...

Τὰ μάτια τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας θουρκώνουν μπροστὰ στὸ ψυχικὸ μεγαλεῖο τῆς γυναίκας αὐτῆς. Ἐχει καταλάβει πῶς ἡ παράξενη γεροντοκόρη μονάχα γι' αὐτὸν, τὸν ἀνηψιὸ τῆς, ζοῦσε κι' ἀνέπνεε! Καὶ γι' αὐτὸν πέθανε μ' ἕναν τόσο τραγικὸ τρόπο!

Ὁ Ταρζάν τραβᾷ τώρα τὸ ἄψυχο κορμὶ τῆς καὶ τὸ φέρνει κοντὰ στὸν πρόχειρο τάφο τοῦ Τζάκ. Καὶ σκεπάζει γρήγορα κι' αὐτὸ μὲ πέτρες καὶ κλαδιά...

Τὴν καυμένη τὴ Μπουμποῦ! Πίσω ἀπ' τὸ φαινομενικὸ κέφι καὶ τὴν ἀδιαφορίαν τῆς, ἔκρυβε μιὰ μεγάλη καρδιά γεμάτη ἀγάπη, συμπόνια καὶ στοργή! Ἦταν μιὰ γυναίκα μὲ ὑπέροχη ψυχὴ! Ἀγαποῦσε ὅμως ἀφάνταστα τὸν κακὸ ἀνηψιὸ τῆς! Γιὰ χατήρι τοῦ ἦρθε ἐδῶ στὴ Ζούγκλα!... Γιὰ χατήρι τοῦ πέρασε τόσοις κινδύνους καὶ ταλαιπωρίες... Ὅμως ὁ θάνατός τοῦ ἔκανε τὴ ζωὴ τῆς νὰ χάσῃ κάθε περιεχόμενο κι' ἐνδιαφέρον. Μὰ ἡ παράξενη γε

ροντοκόρη κατάφερε νά κρύψει μέχρι τὸ τέλος τὸν θανατηφόρο πόνο ποὺ ἐνοιῶσε γιὰ τὸν ἀναπάντεχο χαμό του. Τὸ χιούμορ καὶ τὸ χαμόγελο, οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή ἐλλείψαν ἀπ' τὰ στεγνά της χεῖλια.

Τώρα τὸ ἀσχημο καὶ ζαρωμένο πρόσωπό της ἔχει πάρει μιὰ ἄλλη ἔκφρασι. Ὁ θάνατος σκόρπισε πάνω του ὅλη τὴν ψυχικὴ ὁμορφιά της.

Ὁ Ταρζάν γιὰ ὥρα πολλὴ μένει μπροστὰ στὸν πρόχειρο

τάφο τῶν δυὸ λευκῶν ἀκίνητος καὶ συλλογισμένος.

Τέλος, ξεκινάει ἀργὰ μὲν γιγρίζοντας μὲ σφιγμένα δόντια.

— "Ανανδρε Γκαούρ!... Ἐσὺ τὰ κάνεις ὅλα!.. Μὰ ποῦ θὰ μοῦ πᾶς; Κάποτε μὲ τὸ κουφάρι σου θὰ χορτάσουν τὰ πεινασμένα ὄρνια!.....

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Ὁ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ» γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τίς Ἑλληνοπούλες καὶ τὰ Ἑλληνόπουλα γιὰ τὴ θριαμβευτικὴ κυκλοφορία περὶ ἔχει σὲ ὀρόκληρη τὴν Ἑλλάδα, ἀπεφάσισε νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν «ἐκπληξι» περὶ ἔχει ὑποσχεθῇ:

Θὰ προσφέρῃ μέσα στὸ 8 τεῦχος του («ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ») σὲ ὅλους ὅσους θὰ τὸ πάρουν, «ἓνα μεγάλο χρηματικὸ ποσὸν ποὺ δὲν θὰ ἔχῃ καμμιά χρηματικὴ ἀξία».

Βασανίστε λοιπὸν τὰ κεφαλὰκιὰ σας γιὰ νὰ θρῆτε: ΤΙ ΘΑ ΕἶΝΑΙ Τὸ «ΜΕΓΑΛΟ ΧΡΗΜΑΤΙΚΟ ΠΟΣΟΝ ΠΟΥ ΔΕΝ ΘΑ ΕΧῃ ΚΑΜΜΙΑ ΧΡΗΜΑΤΙΚΗ ΑΞΙΑ»;

Ὅσοι καταφέρουν νὰ τὸ βροῦν. θὰ εἶναι πολὺ-πολὺ ἐξυπνοὶ!

ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ ΕΚΠΛΗΞΙ

ΤΟΥ 8ου ΤΕΥΧΟΥΣ

"ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ,"

Είναι ο τίτλος του 7ου τεύχους που θα κυκλοφορήσει ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Στο τεύχος αυτό του

«ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

εμφανίζεται ένας δεύτερος λευκός γίγαντας που είναι ίδιος και απaráλλακτος με τον Ταρζάν
ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΙ
το ανεξήγητο μυστήριο των δύο Ταρζάν.

ΜΗ ΞΕΧΑΤΕ ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗ

να διαβάσετε την μυστηριώδη περιπέτεια :

"ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ,"

Γραμμένη από τον ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

ΠΡΟΣΟΧΗ: Τα προηγούμενα τεύχη του ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ πωλούνται στο Βιβλιοπωλείον «ΑΓΚΥΡΑ» Πειραιώς 18, στα Περίπτερα, ή στα Υποπρακτορεία των Επαρχιών.

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

"ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ,"

Κυκλοφορούν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΔΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Αγίου Μελετίου 93β 'Αθήναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

'Εκτοτ. Οίκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιώς 18 — 'Αθήναι

Σημ. — Αι επίτολαι δέον ν' ἀπεσθόνωνται εἰς τὸν Συγγραφέα. Τὰ χρηματικά ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι εἰς τὸν 'Εκδότην.

ΑΡΙΘΜ. ΤΕΥΧΟΥΣ 6

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κυκλοφοροῦν σὲ ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα **ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ**
Συγγραφεὺς ὁ **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΤΟ ΕΝΑ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΑΠΟ ΤΟ ΑΛΛΟ

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ἥρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!

ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ

Η ΑΓΡΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΑ ΖΟΥΓΚΛΑ
ΣΕ ΟΛΟ ΤΟ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ ΤΗΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ,, ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694